

FERENCES KÖZLÖNY

1936. December 16 XVI. évf.

TARTALOM :

Terciárius naptár.

Jézuska tanít.

Dr. Balanyi György: Mit tenne ma Szent Ferenc?

Pálffy Erzsébet grófnő: A gondviselés útjai.

P. Szabados Anzelm OFM.: A Bold. Szűz hét örömének rózsafüzérje.

P. Inklovics Regalát OFM.: AXXXIII. Eucharisztikus Világkongresszus Manilában.

Igen régi bibliai kéziratokat fedeztek fel.

P. Roznik Rajnér: Krisztus utján.

Hainis Elemérné: Szent Ferenc vezet engem.

— . — Neves terciáriusok napjainkban.

— . — Vád.

P. Dr. Horváth Athanáz: OFM, Mit tehetnénk a Ferences Ifjúság fellendítésére.

Rendi élet.

Könyvkritika.

Szerkesztői üzenetek.

Jézuska tanít

és mi alázattal térdelünk eléje, hogy hallgassuk szavát. Tulajdonképpen még nem is beszédével szól hozzánk, hanem mindazzal, ami születésével kapcsolatos. Mi azonban elszoktunk a csöndtől, azért nem vesszük észre, mit mond nekünk a bethlehemi Barlang magányában az isteni Kisdéd. Ha kicsit leszórjuk magunkról a világ porát, hogy szemünk tisztán lásson, és fülünket elzárjuk az élet tülekedő zajától, akkor egyszerre meghangosul a jászol.

. . . Látod, az emberektől távol születtem, mert aki az embereket meg akarja menteni, annak az emberektől függetlennek kell lennie, és az égiekre szabad csak építenie. Ne bízd magad az emberekre, hanem csak Énrám. Szeresd őket, oszd ki nekik szívedet, maradj azonban állandóan az én bizalmasom. Aki sokat kívánczik az emberek barátsága után, könnyen elveszti az enyémet.

Hidd el, sohasem unatkozik az, aki megtanult Velem beszélgetni és szememből az utasításokat kiolvasni. Nincs nagyobb gyönyörűség, mint Közelemben szent meghittségben időzni. Aki megszabadul képzeletének kőszta kőborlásaitól, és alázatos hittel csak Engem figyel, azt nem éri semmi váratlanul, és Én folyton mellette állok, amikor túlmagasra csapnak a hullámok . . .

Nézd, milyen tehetetlennek mutatokozom, és mégis pásztorok, királyok sietnek imádásomra. Rejtekeimből az egész világot megmozgatom. Messze földről igyekeznek Hozzám, mert itt egy pillanat többet ér, mint Heródes palotájában napok és hónapok. Te sem ijedj meg, ha elfog a tehetetlenség érzete. Segítségemmel olyan kérdéseket oldhatsz meg, amik előtt az önmagukban bizók tanácsalannul és erőtlenül tördelik kezüket.

Ne felejtsd el hogy annyit érsz, amennyire Tőlem függesz. Aki maga erejéből törekszik valamire jutni, légvárakat épít, amelyek akkor omlanak össze, amikor legbiztosabbnak képzelet helyzetét. Hiszen ha Én nem őrzöm a várat, hiába vigyáznak rá milliók. Erényeid is látszólagosak, ha nem az Én elrejtett életemből táplálkoznak. Lényegében ugyanis az égi virágok: a jó cselekedetek, az erények- szíesebbven nyílnak észrevétlenül, mint az emberek tömjénfűstje között.

Aztán halld csak, Nekem is menekülnöm kellett Egyiptomba, pedig akaratomon múltott a zsarnok élete-halála . . . Rajtam is ott meredezett a kereszt, alighogy megszülettem. Édesanyám mosolya mellett már akkor láttam ellenségeim gúnyos vonásait és a keresztet a Golgothával . . . Te előttem elrejtettem a jövőt, mert nem bírnád ki, ha csapásaid és megaláztatásaid állandóan szemed előtt feketélnének. Bizz hát Bennem! Amikor elérkezik az ideje, tapasztalod hatalmamot és kegyelmemet.

Mit tenne ma Szent Ferenc?

Írta és elmondotta a Terelárius Nagygyűlésen: Dr. Balanyi György.

Dosztojevszky *Karamazov testvérek* c. regényében egy lenyűgöző látomást ír le. Krisztust látja benne lejönni az égből, de nem a dicsőséges Krisztust, aki majdan itél eleveneket és holtakat, hanem azt a Krisztust, aki valamikor itt járt közöttünk a földön. Ez a szelíd és alázatos szívű Krisztus a spanyol inkvizíció napjaiban leereszkedik a sevillai piacon, ahol éppen száz eretneket égetnek elevenen. Megjelenése nem feltűnő, nem lármás és mégis mindjárt ráismernek: «Ez ő, ez Krisztus» — mondogatják; megérintik és eleven erő árad ruháiból, tagjaikba... Ekkor vonul el a katedrális előtt a főinkvizitor, egy száraz arcú, villogó szemű aggastyán; utána tisztjei és a szent őrség. Az Úr éppen egy leányt támaszt fel halottaiból s a nép szeretettel és bizalommal özönlí körül őt. De a főinkvizitor int, mire az őrség azonnal elfogja és mély börtönbe hurcolja Krisztust. Éjjel azután gyertyával kezébe maga az aggastyán is lemegy a tömlöcbe és egy drámai hangú beszélgetés során foglya elé tárja, miért tartották ők szükségesnek az Evangélium megjavítását. A beszélgetés alaphaugját a modern kor keserű vádja adja meg, hogy a római Egyház súlyosan vét az emberi méltóság ellen azzal, hogy gúzsba köti a gondolat és a cselekvés szabadságát s kelleténél jobban kihangsúlyozza a feltétlen engedelmesség és a lenyűgöző tekintély elvét.

Ezek a részletek azonban már nem érdekelnek bennünket. Mi a költő látomását csak hasonlatként idézzük egy másik látomás megérzéskítésére: mi történnék akkor, ha nem Krisztus, hanem hűséges követője, Assisi Szent Ferenc, régi barátírások kedves kifejezésével élve, az *alter Christus*, az igazi Krisztus képmása jelennék meg közöttünk? Mi történnék, ha Umbria nagy szentje, akinek földi maradványai immár több, mint hétszáz esztendeje ott nyugszanak az assisi bazilika főséges egyszerűségű kriptájában, valami csoda folytán megelevenednék és újra jární-kelni, tanítani és prédikálni kezdene köztünk? Vajjon, mit szólna, ha végigvezetnők őt világunkon és rendre megmutatnánk neki mindent, amiből mindennapi életünk összetevődik? Megmutatnók neki kultúránk büszke alkotásait: égbenyúló felhőkarcolóinkat szédületes pompájukkal és kényelmükkel, hatalmas bérpalotáinkat, ezerféle komforttal csábító nagyszállóinkat, régi kastélyokkal vetekedő villáinkat, megszámlálhatatlanul sok és változatos gépeinket, amelyeket a termelés tempójának gyorsítására és az élet kényelmének fokozására eszelt ki és állított munkába az emberi leleményesség, életünk ritmusának lázas löktetését, irodalmunk és művészetünk alkotásainak pazar gazdagságát és raffináltságát, de ugyanúgy megmutatnók külvárosaink és falvaink százalmas nyomortanyáit, millió és százmillió embertársunk reménytelen elesettségét és azoknak a pokoli találmányoknak végeláthatatlanul gazdag arzenálját is, amelyeket ártatlan emberéletek kioltására és megbecsülhetetlen kultúrjavak elpusztítására sugalmazott a sátán a nyugtalan emberi szellemnek. Mit szólna mindezekhez a szegénység nagy apostola, aki annakidején maga is hasonló ellentétéktől feszülő világban kezdte meg működését?

Mit szólna? Első szava minden bizomnyal a szent felháborodás szava volna. Körülbelül ilyesmit mondana: «Pokolba a ti kultúrátokkal, testvéreim, mert fényes palotákat rak a kevés kiváltságosok heverő helyének és

ugyanakkor förtelmes tömeglakásokban, hitvány vackokban, sárkunyhókban vagy éppen a szabad ég alatt lakat megszámlálhatatlan milliókat; pokolba vele, mert az egyik embernek csak dözsölő jólétet, a másiknak pedig csak szenvedést és nélkülözést juttat; pokolba vele, mert bár szüntelen a humanizmus, testvéri összefogás és kölcsönös támogatás jelszavát hordja ajkán, titokban minden leleményét a gyűlölet és a rombolás démonának szolgálataira szenteli. Olyan a ti kultúrátok, testvéreim, mint a koporsó: kívül ékes, de belül tele van ragadmánnyal és útalatossággal. De nemcsak kultúrátok beteg, hanem ti magatok is súlyos nyavalyában sínylődtek. Ti csak nevetek szerint vagytok keresztények, de a valóságban rosszabbak vagytok a pogányoknál. Legnagyobb bajotok, hogy nem tudjátok fenntartás nélkül a gondviselő Istenre hagyni magatokat. Tudjátok, hogy az arasznyi földi élet csak előkészület, érdemszerzés az igazi életre és mégis úgy rendezitek be földi életeteket, mintha utána nem következnek semmi. Itt a földön keresitek boldogságtokat s ezért görcsösen, horgadtok mindenhez, ami földi és mulandó: anyagi javakhoz, egészséghez, hírnévhez, megbecsüléshez, élvezethez. Nem azért töritek magatokat a munkában, hogy megélhetésteket biztosítsátok, hanem hogy jólétet és kényelmet szerezzetek magatoknak. A szent szegénység szelleme egészen elsikkadt életetekből; közületek a gazdag még gazdagabb, a szegény pedig gazdag akar lenni. A túlvilág, csak mint ködös, bizonytalan valami imbolyog előttetek és nem érzitek indíttatva magatokat, hogy áldozatot hozzatok érte akár önmegtágadásban, lemondásban, akár irgalmas szeretetben. Horizontok nem lépi túl a földi atmoszférát; mindent itt akartok elérni és birtokolni. Ezért a megpihenést nem ismerő futkosás és tülekedés életetekben, ezért a szeretetlenség és a gyűlölet egymás iránt, ezért a természetfölöttinek semmibevétele. Valóban, testvéreim, ti nagyon betegek és egyben nagyon szerencsétlenek vagytok. Rabjai lettetek a szép földnek; évezredek vérével és veritékével ragyogó kultúrát teremtettetek, de közben megfélemlítettetek róla, hogy a kultúra csak lépcső a fölfeléemelkedéshez, szárny a teremő Istenhez való közelebbjutáshoz. Az eszközt céllá minősítettétek s ezzel meghamisítottátok annak értelmét. És most itt álltok s nem tudtok mit kezdeni; a gyermeki hit és a bízó Istenreahagyatkozás kihalt szívetekből, a helyére került bálvány pedig, a modern kultúra minden pillanatban szétvetéssel fenyegeti megszokott életkereteiteket, sőt magatokat is agyonnyomni készül».

Hamis csillogású kultúránk láttára minden bizonnal ilyen és hasonló szemrehányások fakadnának a poverelló ajkán. Bizonyos azonban, hogy itt nem állana meg. Hiszen annakidején sem azzal fakasztott maga körül új életet, hogy korholta, gáncsolta kortársainak bűneit és jóra való restségét, hanem azzal, hogy isteni mintaképeinek példájára cselekedni kezdett. A hanyatló középkort nem prédikációival, hanem tetteivel formálta át és vonta hasonlíthatatlan virágzásra. *Non magna dixit, sed magna vixit.* Holtbizonyos tehát, hogy most is cselekednék. Csak az a kérdés, mit? Hogyan fogna hozzá a kivitelhez?

Talán újságíró lenne? Hiszen a sajtó, tudjuk, félelmetes hatalom. Milliókat mozgat és közvéleményt formál. Új eszméket vet fel és régieket temet. Aki ura a sajtónak, ura a világnak. Nem csoda tehát, hogy a modern apostolok akár politikai, akár társadalmi, akár kulturális vagy

gazdasági téren tevékenykednek, mind a sajtó útján igyekeznek táborgyűjteni maguk köré. Egy sokat idézett mondás szerint, ma Szent Pál apostol is újságíró lenne és az újságok példátlan nyilvánosságát használná fel az Evangélium terjesztésére. Miért ne lehetne tehát az assisi próféta is újságíró és miért ne próbálhatná meg a lapok betürengtetegén keresztül jobbakká és nemesebbé formálni az embereket.

Vagy talán inkább agitátor lenne? Hiszen az élő szó is nagy hatalom szűkebb körökre számítva talán még nagyobb, mint a sajtó. Aki tud játszani hallgatóságának lelki húrjain, az mindent megtehet, amit akar: jót épp úgy, mint rosszat. Csak akarnia kell és ezrek és ezrek dobbannak nyomába s követik őt, ahová csak akarja. Valóban a szónoklat története nem kisebb sikerekről tud beszámolni, mint a sajtóé.

Avagy talán képviselő lenne? Hiszen az országgyűlés szószéke bizonyos vonatkozásokban még nagyobb hatalmat jelent, mint a sajtó vagy az agitáció. Aki onnét beszél, annak szavát meghallja az egész ország. De ez kevésbé jelentős mozzanat. Sokkal fontosabb ennél az, hogy a képviselő szerves alkotórésze a törvényhozó gépezetnek; tehát szava, esetleg döntő szava van abban, hogy milyen törvényekkel sietnek eléje a jövő fejlődésének. Mert a holnap képét sok tekintetben a ma alkotott törvény határozza meg. Érthető tehát, hogy aki hivatást és tehetséget érez magában egy szebb és emberségesebb jövő szárnyainak bontogatásában, az mindenekelőtt a törvényhozás termébe iparkodik bejutni, hogy azután mint képviselő a legilletékesebb formában nyúlhasson a társadalmi és gazdasági élet fájósebeihez. Egy komoly szándékú és törekvő szociális apostol számára mindenesetre az országgyűlési szószek a legméltóbb és legtöbb sikert ígért katedra.

Vajjon melyiket választaná e három hivatás közül Szent Ferenc? Mi amennyire a legendák aranyló kódén és az életrajzok vékony fátyolán át lelkébe tudunk tekinteni, azt hisszük, egyiket sem. Nevezetesen nem választaná az újságírást. Mert az újság olyan, mint a szavaló kórus: sokkal alkalmasabb a szenvedélyek felkorbácsolására, mint lecsendesítésére. Az újságok hasábjain lehet felvilágosítani, védeni vagy támadni, de nem lehet erkölcsöt építeni. Az újságírás tehát legjobb esetben csak az apologia céljait szolgálhatja, de semmiesetre sem a lelkek gyökeres megújítására irányuló misszió céljait. Aki Szent Ferenc programjával indul neki a világnak, az nem igen tud mit kezdeni az újságírás eszközeivel és lehetőségeivel.

De ugyanebből az okból lehetetlennek kell tartanunk azt is, hogy a poverelló az agitátor szerepét vállalná. Mert amit a sajtóról mondtunk, az majdnem szóról-szóra áll az agitációra is. Az élő szó hatalma is inkább a tömegindulatok, mint a magába mélyedést sürgető lélekmozdulások költögetésére való. Ezért a hallgatói nyersebb vagy éppen alacsonyabb ösztöneire spekuláló szocialista és kommunista agitátor mindig biztosabban számíthat sikerre, mint pl. egy népszövetségi titkár vagy egy keresztény-szocialista szervező. Szinte azt mondhatnók, hogy a siker fordított arányban van a szónok felelősségérzésével. A szó nyomán különben is csak pillanatnyi felhevülések, szalmalángelhatózások szoktak kelni. Végelemzésben tehát ismét azt kell mondanunk, hogy az agitatori hivatás, bármilyen értelemben vesszük, kivülesik Szent Ferenc munkakörén.

Végül ugyanezt kell mondanunk a képviselői vagy mondjuk általánosabban, politikai hivatásról is: teljesen kizártnak kell tartanunk, hogy Szent Ferencnek, ha most köztünk élne, csak egy pillanatra is eszébe jutni politikai babérokra pályázni. Miért? Azért, mert a politikus munkaköre egészen más síkban mozog, mint az assisi patriarcha programja. A politikus legfőbb és legnemesebb feladata a törvényhozásban való közreműködés, illetve a törvényalkotásnak olyan értelemben való befolyásolása, amely legjobban megfelel eszményi elgondolásainak. Mindenesetre szép és nemes feladat. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a törvények magukban csak üres vázak, élettelen cövekek az egyéni és kollektív cselekvéseknek bizonyos irányba való szorítására s ható erejük nem annyira az észbeli belátástól és az érzelmi beleéléstől, mint inkább a kényszerítő szankcióktól függ. Ha nem volna kötelező erejük és ha nem állana mögöttük a legnagyobb közület, az állam egész hatalmi felkészültségével, senki sem törődne velük. Törvényalkotás és apostolkodás, két merőben ellentétes fogalom. A kettő között legfeljebb annyi az összefüggés, hogy a társadalom életébe mélyebben belevágó törvények alkotását az apostolok működésének kell megelőznie és előkészítenie.

Mit tenne tehát a szent, ha sem a nyomtatott, sem a kimondott, sem pedig a törvénykönyvbe berótt szó hatalmát nem akarná igénybe venni? Mi azt hisszük, hogy semmi mást, mint amit életében tett. Szentül meg vagyunk győződve, hogy Szent Ferenc napjainkban sem akarna és tudna más lenni, mint ami hétszáz esztendővel ezelőtt: a példaadás nagymestere. Mert kétségtelen, hogy nagyságának és egyben századokra szóló hatásának legmélyebb alapja ebben keresendő. Bizonyos, hogy ma sem tenne mást, mint hogy élne a maga csodálatos életét és páratlan szuggesztív erejével ellenállhatatlanul sugározná bele a lelkekbe a tökéletes Istenreahagyatkozás, a szent egyszerűség és az irgalmas szeretet szellemét. Lehet, hogy mai életformái egyben és másban eltérnének a legendák megindítóan kedves és naív formáitól, de a lényeg, a tettben és követésre ösztönzésben kivirágzó szentferenci lelkület változatlanul a régi maradna. Legyünk tehát meggyőződve róla, hogy Szent Ferenc ma is Szent Ferenc maradna s tudós értékezők írása, szociális programok adása és messzetekintő törvények alkotása helyett ma is példájával hintegetné a kegyelmi élet és az erkölcsi megújulás magvait.

Ebből önként következik, hogy tisztelőinek és követőinek sem szabad azzal ámitaniok magukat, hogy, ha ma élne, sok mindent másként tenne. Valljuk meg őszintén, hogy az ilyen beszéd nem más, mint hiú ürügykeresés az eszménnyel magunkra vállalt kötelességek teljesítése alól való kibúvársra. Az igazi szentet nem szabad egy magunk kieszelte fantom kedvéért félre állítani. Aki Szent Ferenc szellemének követésére esküdött, annak vállalnia és valósítania kell a teljes és hamisítatlan szentferenci programot. Annál inkább kell ezt tennie, mert az egyéni megszentülésnek és a bűnökben leledző világ jobbra fordításának ez a legrövidebb és legbiztosabb útja.

Karácsonyfa alá helyezhető kis magyaros betlehem

dec. 10-től kezdve kapható kiadóhivatalunkban. Ára 30 fillér és a portó.

A Gondviselés útjai.

írta: Pálffy Erzsébet grófnő.

— Vak köd! most benne vagyok — mormogta a fiatal repülőtszít. Gondterhesen összeráncolta homlokát. Feszült figyelemmel nézett jobbra-balra. De hiába. Tejfehér volt körülötte a világ s a gép szárnyán kívülről nem látott semmit sem égen, sem földön. — No öreg madaram, előre, ahogy tudunk — bízta a gépet, vagy inkább saját magát. — Furcsa — futott keresztül agyán a gondolat, — az emberi ész meghódította a levegőt is, fölemelkedünk a magasba, repülünk és mégis, itt is eljön a pillanat, amikor mérhetetlenül kicsinek érezzük magunkat egy nagyobb, felsőbbrendű lény kezében...

A delejtű, mintha megbolondult volna. Irtózatos erejű orkán kerekedik. Cikkáznak a villámok. A motor lármáját túlharsogja a rettenetes mennydörgés.

A helyzet egyre kétségbeejtőbb.

A fiatal tiszt hatalmas erőfeszítéssel küzd az elemekkel. Érti, hogy most életre-halálra megy a harc, és ha csak egy másodpercre is elveszti önuralmát, ő marad alul, menthetetlenül lezuhan a mélybe.

Görcsösen szorítja össze fogsorát. Minden idegszála résztvesz a pokoli viaskodásban. Minden ereje a gépre összpontosul. De agya a multat pergeti le előtte lázas gyorsasággal, mint valami vetítógép... Gyermek... Édesanyja ölében ül és imádkozik. Édesapja Kalocsára viszi a jezsuitákhoz, gimnáziumba. Tanulásban telt évek, érettségi. Kilép az életbe. Jön a világháború. Hadnagy a huszároknál. Átmege az emberi szenvedés minden skáláján. A repülőkhöz kerül. Ott marad azután is, amikor már mindennek vége. Menekül a földről. Nem tudja elviselni azt, ami lent végbemegy. Semmije sem marad. Illúziói, reményei elvesztek. Csak egy nagy, keserű csalódást visz magával a felhők közé. Csak ne lásson többé embert!... Százszor inkább küzd az elemekkel, mint megalkuszik az emberi aljassággal... Aztán újra édesanyja alakja villan át emlékezetén: Ha bajban vagy, hívd segítségül Máriát! — hallja a drága hangot.

Minden recseg, ropog. A kormány nem akar engedelmeskedni.

— Szűz Mária segíts! — kiált fel félig öntudatlanul.

Még érezte, hogy az orkán sodorja le a mélybe.

*

Szürkén, lomhán, megtépázva pihent a gépmadár a réten. Két szárnya a 13-6-65 számmal petyhüdtlen, bénán lógott alá.

A fiatal tiszt bent az ülésen megrázkódott.

— Ez volt a küzdelem azt a...

Elkáromkodta magát. Gémberedett volt minden tagja. Nagy kínlódva leráugatta kezéről a vastag prémkesztyűt és fejeéről a bőrsapkát. Csak most látta, milyen ijesztően kidagadtak kezén az erek az utolsó másodperc birkozásában. Valóságos csoda, hogy földközelségben győzedelmeskedett a kormányon és nem zúta halálra magát. Kisimitotta az arcába hullt hajfürtöket és kiugrott a gépből.

— Csak azt tudnám, hol vagyok! — kiáltott fel hangosan, nem mintha feleletet várt volna, hanem inkább csak úgy magának.

— Belgiumban, Hoogstraten vidékén — szólalt meg egy kedves leányhang.

A fiatalember villámgyorsan megfordult és ámuló szemmel meredt az előtte álló három fiatal leányra.

— Ne csodálkozzék, Monsieur, hogy anyanyelvén kapott választ — mondta az egyik franciául. — Helena, a mi kis fogadott testvérünk magyar...

Még mielőtt szóhoz jutott volna, a másik szőke leány is elkezdett franciául beszélni, és nővérével, mert testvérek lehettek, valósággal versengtek, ki mond szebbet, jobbat, kedvesebbet a kis Helenéről, a magyar testvéréről, aki zavartan nézegette a levegőből pottyant honfitársat.

A repülőtsízt mosolyogva hallgatott. Ő is honfitársnőjét vizsgálta. Valami kis rejtett szomorúságot vett észre a szemében.

— No és maga szeret itt lenni? — kérdezte.

— Igen jók hozzám... de...

— De...

— Úgy szeretnék hazamenni... Olyan végtelen honvágyam van.

— Hát akkor miért nem megy haza?

A kis Helene nagy sötét szeme tele lett könnyel. Alig tudta kimondani:

— Nincs otthon senkim... Apukám is, anyukám is meghaltak.

*

Ebéd óta a tizedik cigarettára gyújtott rá. Fel-alá járt a szobában és szemrehányásokat tett magának.

— Már nyolcadik napja vagyok itt, ebben a lehetetlen nevű fészekben. Már rég otthon kellene lennem — ismételte el magának tán századszor is. Aztán tovább járkált. Az ablaknál megállt és kinézett. — Azt hiszik, hogy lezuhantam. Talán már keresik is holttestemet. Elmosolyodott. Hiszen a maga valójában meg is haltam. A kételkedő, a minden eszményétől megfosztott, kiábrándult én meghalt. Aki most van... Az édesanyja jutott eszébe... Lassanként rögeszmém lesz, hogy ő imádkozta ki, hogy idejőjkek — mormogta maga elé... Majd feltűnt előtte Iluska, a bájos kis magyar lány alakja, aki először üdvözölte őt Hoogstratenben.

Másnap együtt mentek Bruxellesbe. Templomba. A ferencsekhez, mert Iluska, amint útközben beszámolt, ugyancsak ferences volt, terciárius. Először csak céltalanul álldogált és szórakozottan járatta szemét az oltáron, képeken, oszlopokon, szobrokon, mint az, aki éveken át kerülte Isten házát, aztán Iluskára tévedt a tekintete. Összekulcsolt kézzel, mély áhítatba merülve imádkozott. Különös melegség járta át. Az volt az érzése, hogy ez a gyermeki bizalommal imádkozó fiatal lány róla beszél az Úr Jézusnak. Mondta az úton, hogy hálát kell adni az Istennek megmeneküléseért... Maga sem tudta hogyan, az ő keze is imára kulcsolódott és dadogva, akadozva elkezdte mondani az Üdvözlégy Máriát.

Aznap este Iluskára gondolt, mielőtt elaludt. Milyen földöntúlián szép egy ilyen imádkozó fiatal lány, mennyi titokzatos erő sugárzik belőle! Milyen más, mint a modern lányok, akiket eddig ismert és akiket annyira megutált! Talán nem is rosszak — fűzte tovább gondolatait... De kacérkodnak a romlottsággal. Szabadszájúak. Mindenről beszélnek. Isznak. Mulatnak. Szemtelenek. Nyersek. Kész legények...

Amikor kijöttek a templomból, Iluska, a kedves, szelíd kis Iluska, a legnagyobb természetességgel azt mondta neki: Jöjjön, bemutatom magát a házfőnök atyának... Erre igazán nem volt elkészülve, de mit volt mit tennie.

— Gratulálok Önnek, uram, honfitársnőjéhez, — mondta a jószágos arcú, idős szerzetes a bemutatkozások után. — A kis Helén terciárius rendűnk gyöngye. Mind ilyenek a magyar lányok?

Ő mosolygott, de nem válaszolt, csak úgy magában gondolta: Talán azok, akik Szent Ferenc rendjében vannak.

Sóhajszerűen buggyant ki az ajkán: Kedves, kedves, tisztalelkű Iluska! Az óra mély kongással elverte a négyet. Eldobta cigarettáját.

— Hiába no, haza kell mennem — mondta és megindult az ajtó felé. Hazament.

Nemrég egy kis tanyát bérelt néhány száz hold földdel. Ott remé-teskedett és gazdálkodott szabad idejében. Egészen egyedül volt. Cselédet sem tartott. A kis háromszobás házat az egyik fiatal béres tartotta rendben. Főzni meg ő maga főzött.

Amikor elbúcsúzott Iluskától, nyíltan és viágosan megmondta neki: Vissza fogok jönni magáért. Elviszem az én kis pusztámra... Ott fogunk együtt dolgozni, imádkozni és példát adni az embereknek, hogyan lehet boldognak lenni Isten törvénye szerint és áldásával: úgy, ahogy maga megtanított rá.

Jöttek, mentek a levelek.

Iluskától könyvek is jöttek. Vallásos tárgyú könyvek. Angolnyelvűek a híres Chesterton előszavával. Ilyenek voltak beleírva: «Az én kedvesemnek, szentje napjára». Milyen gyönyörű volt ez az ajánlás. Eddig csak a névnapját emlegették, de Iluska úgy mondta «szentjének napja».

Néha kishitőség fogta el és ilyenkor forrón imádkozott, hogy ez a csodálatosan szép összetalálkozás ne maradjon álom.

*

Az esküvő csendes volt és szerény a bruxellesi ferences templomban, ahogy Iluska kívánta. Aztán csak éppen átöltöztek és indultak is ki a repülőtérrre. A gépmadár futásnak indult, aztán lassan, méltóságteljesen a magasba lendült, a felhők, közé. A fiatal repülőtsízt keze nyugodtan, biztosan fogta a kormányt. A lelke is nyugodt volt, tiszta és tele Isten iránti hálával.

Nézett lefelé a földre, ahol minden egyre kisebb, elmosódottabb lett.

— Ilyen lesz a mi életünk is — gondolta. — Először a földön, aztán lassan fölemelkedünk, mindig magasabbra, magasabbra, fel az égbe...

*

A rendiközségeknek kérjük, hogy ahol szegények a terciárius testvérek, ott legalább többen együtt járassák a Ferences Közölnyét. Sajnos, van olyan rendiköztség, amelyek szinte egy példányban sem rendeli a terciáriusok hivatalos lapját, és így távolmarad minden terciárius mozgalomtól.

A Terciárius Főtitkársághoz eddig csak 4 rendiköztség küldötte be az idei évi járulékot a központi propaganda céljaira, amely a következő: 25 tagig 5 P., 100 tagig 10 P., 100 tagon felül 25 P. Így azután nehéz valamit csinálni. Januári számunktól kezdve közöljük, melyik rendiköztség mennyit küldött be. Az összeget kérjük a Ferences Közölny Budapest I. Heinrich István-u. 5. sz. alá az 51.581. számú póstatakaréki befizető lapon a cél feltüntetésével.

A Bold. Szűz hét örömének rózsafüzére.

írta P. Szabados Anzelm O. F. M.
(VI. folytatás.)

IV. Titok: Akit te szeplőtelen szent Szűz
a 3 szent királynak imádásra
örömmel bemutatnál.

Elmélkedés: Máté: 2. fejezet. Szent Pálnak az Efezusiakhoz írt levele.

Jelszó: Bőkezűen adok kincseimből!

Felajánlás! 1) Hála a Szentlélek Istennek megszentelő munkálkodásáért.

2) Az anyagi és szellemi gazdagsággal megáldottakért és a pogányok megtéréseért.

A legnagyobb történelmi világesemény: Jézus születése megmutatja az egyedül helyes világszemléletet, gondolkozást, értékelést; csak a «lelki szegények» boldogok, akik áldozatul tudják adni testüket-lelküket, a vér megszentelt kötelékét, az élet dicsőségét és pompáját az Isten oltárára. Csak azok a nagyok, akik kicsinyekké tudnak lenni; csak azok az erősek, akik gyengeségbe öltöznek; csak azok a gazdagok, akik szegénnyé tudnak lenni; csak azok a bölcsök, akik Isten szerint oktanok lesznek.

Ez igazolódik be a három király imádásának titkában, akik bár urak, hatalmasok, bölcsök, megcsodált személyek, mégis *eljönnek és leborulva imádják* az egyszerű szülők egyszerűnek látszó Kisdédét, sőt fenséges ajándékot hoznak hódolatuk jeléül, mert ők a hit szemével látnak.

Messze Keleten feltűnik egy szokatlan csillag, hogy elvezesse az örök Napnak szemlélésére és imádására az *értelmes szívű, jóakarátú és tisztalelkű* királyi lelkeket. Mert csak ezekhez szól a Lélek; csak ezek értik a «jelt»; csak nekik beszél mások előtt érthetetlen csodákat az égbolt. Csak ők az igazi lángelmék, a mélyenlátó tudósok és hatalmas királyok, akik hivatva vannak az emberiséget tanítani, vezetni és kormányozni.

E királyi lelkekben egyszerre csendül fel a Lélek szózata: «Meggjött, akire az évezredek várakoztak, akiért a sóhajok milliói szálltak az égbete, menjetek tehát és keressétek, imádjátok és vigyétek el neki ajándékokat, áldozatokat!» És ők kimondják a nagy szót: «Ez a nagy Király jele, menjünk és keressük meg Őt, ajánljuk fel neki ajándékunkat, az aranyat — a királynak, a tömjént — az Istennek, és a mirrhát — az embernek».

Elindulnak. Vágyó lelkük, szerető szívük, látó elméjük viszi őket... És fényesebb az ő lelkük, ragyogóbb az ő szívük mint az őket vezető értelmetlen csillag. Ez, és *csak ez* segítette át őket a hit nehéz próbáin: Jeruzsálem hallgat, néma, sőt megzavarodik a kérdésre, Betlehem sem ölt királyi díszet, amikor az Ég és föld Királya napvilágot látott benne. Teljes közönbösség, sőt csipkelődő gúny is hallik, hogy királyok és bölcsök jönnek, hogy imádják a barlangban született gyermeket.

És éppen itt táruul fel a titok, *Mária titka, Mária öröme*. Kimondhatatlanul fáj neki a zsidóság hitetlensége, részvétlensége, de lelkében csengett ösatyjának Dávidnak jóvendölése: «A nemzetek, amelyeket alkottál, mindnyájan eljönnek, leborulnak előtted, Uram, és dicsőítik nevedet». (85 zs. 9.) és a nagy Királyról szóló 71-ik zsoltár parancsa: «Tarzis királyai és a szigetek adományokat hordjanak, Arábia és Szába királyai ajándékokat hozzanak. Hódoljon előtte a föld minden királya, s legyen minden nemzet szolgája!» (10—11 vers).

Tudt a Szent Szűz, hogy «a Lélek ott fű, ahol akar», és hogy

teljesedni fog csodás módon ez az ígélet is, ahogy eddig minden pontosan teljesült: a szűzszülés, a betlehemi helység.

Addig is ő helyettesítette az imádandó Kisded dicséretét. Az ő lángoló lelke, a boldogságtól és az önfelajánlástól buzgó szíve oda gyűjti a négyezer év minden imáját és kérését, szeplőtelen kezével felajánlja a jámborok sóhaját. Majd ibolya csokorba köti a bűnbánok irgalomért kiáltó Misereréjét s maga is könnyes szemmel imádkozik: Könyörülj, Uram, népeden! — Mária szívében egyesül a föld minden áhítata, bensősége és mélysége, ragaszkodása és hálája Krisztus iránt és édesanyai csókjába ezt leheli bele, hogy engesztelje a megvetett, kiutasított Királyt.

Jézus mosolygó arca kimondhatatlan gyönyörrel és vigasszal tölti el. Vágya annál forróbb és bensőbb, minél inkább múlnak a napok, hogy az Árvát, a Kitagadottat és a Szegényt adhassa imádásra, békecsókra. Már imádkozik a jövevényekért, küldi reájuk áldását, lelkének sugárzatát, s ennek köszönhetik a mélységes hitet a bölcsek és mindazok, akik valaha is le fognak borulni Jézusa előtt.

Jön a hír: királyok keresik az újszülött Királyt!... Ekkor leborulva mond hálát a szeplőtelen Szűz a Szentléleknek, aki ide vezette őket, hogy imádják leborulva az eddig félreismert Istent. És szívesen fogadja az élet gondjaitól megterhelt, a hősies hittől csillogó szemű, gyermekded lelkű koronás főket. Mert megérdemlik, hiszen a körülmények dacára ők az első hitvallók, az elveikhez az utolsóig *kitartó férfiak*.

Nincs nagyobb öröm, mint Jézust adni... Őt, akire mindenkinek annyira szüksége van, mint a falat kenyérre. Mert aki Őt vette, az jóllakva, erővel, vidámsággal, új étellel felruházva járja az élet keresztútját. Kinek-kinek akkora ez az öröme, amennyire ismeri Jézust, szereti Krisztust. Azért Mária öröme a leghatártalanabb, mert egyedül ő volt az, aki egészen átlátta Krisztus titkának fontosságát, nélkülözhetetlenségét, mélységét.

Mária a leggazdagabb ajándékot nyújtja, hiszen királyné és édesanya Ő. Az Ég királynője, aki a hozzá jövőnek az Ég legdrágább kincsét adja: az Atya szemefényét, a Szentlélek remekművét. Ő az isteni szeretettől lángoló, segíteni, menteni, gyógyítani akaró Szívet nyújtja. — Szeretettől csengő hangján szólal: «Nézzétek, milyen szépséges! Gyönyörködjétek benne! Vegyétek karjaitokba és soha többé el ne engedjétek! Csókoljátok meg és tüzesedjétek át tőle, hogy ti is az Ő fényének vivői, lámpásai legyetek!»

Mert, aki egyszer megkapta Jézust, annak tovább kell adnia. Máriára bizza az Atya, hogy ő nyújtsa a világ minden nemzetének, éspedig a világ végéig. Csak az ad valamit másnak, aki Jézust, vagy Jézuséből ad. Különbözik csak ámitó és hívságokkal félrevezető, önmagát kereső valaki lesz.

Ezért is volt oly öröme Szent Ferencnek, amelyet Máriától kapott jutalmul, mert a züllésnek indult kornak Jézust adta a maga egyszerűségében, szegénységében, megvetettségében. Legyünk mi is bölcsek, leborulva imádjuk a fehér Kenyérbe rejtőzött Jézust, vegyük szívünkbe, s adjuk az ő szellemét, igazságát, irgalmas megbocsátását, segítő szeretetét, és *akkor, de csak akkor lesz igazi, királyi örömünk*. Egy test vagyunk, akiknek királyunk, fejünk, koronánk, dicsőségünk Krisztus. Egy kenyéren élünk, egy asztalról táplálkozunk, egy italunk van: Jézus. Ezért kell adnunk Őt, csak ezért kell kérő kezünket kinyujtanunk, hogy Mária az ő örömeivel együtt nekünk adja az Ég és örökkévalóság örömét: Jézus Krisztust.

A XXXIII. Eucharisztikus Világkongresszus Manilában. 1937 feb. 3—7-ig

írta: P. Inklovics Regulát O. F. M.

A kérelem és kiváltság adományozása.

Manila városának kijelölése a XXXIII. Eucharisztikus Világkongresszus székhelyéül a Fülöp-szigetek püspökeinek közös kérelme volt. A kérvényt még 1934. év elején terjesztették az Eucharisztikus Világkongresszus állandó bizottsága elé. A bizottság kellő megfontolás után helyesnek találta a kérelmet és ugyanazon év októberében megérkezett Öszentsége különleges kiváltságlevelé.

A várva-várt kegy megérkezése után a püspökök azonnal kibocsájtották pásztorlevelüket, melyben közölték a papokkal és a katolikus hívekkel a hírt. A lakosság örömmel és hálával fogadta a kitüntetést.

A szerencsés hely és a boldog nemzet,

Manila a fővárosa a 7000 szigetet magában foglaló Fülöp-sziget-csoportnak. A szigetecsoport kb. 600 km.-re van Kína partjaitól. A legnagyobb sziget: Luzon. Manila e nagy szigeten van. Az egész szigetecsoport ugyan azon szélességi fokon van, mint közép Amerika(26°).

A turista ügynökök, hogy vonzóvá tegyék a szigeteket, «Kelet gyöngyének» nevezik. A világjárók, kik látták a luxusszerűen szép tájakat és a kellemes éghajlatot, nagyon találónak tartják ezt az elnevezést.

De még inkább helyén való «a Kelet gyöngye» elnevezés azért, mert távol Keleten, a nagy pogánytengerben, Fülöp-szigeten él az egyedüli katolikus nemzet. A 14 milliónyi lakosság 82 %-a római katolikus. A kereszténységet a spanyol ferencesek és az ágostonrendi atyák vitték be Fülöp-szigetekre. A sziget csoport a nevét is az akkori spanyol király után kapta.

Előkészületek a kongresszusra.

A kongresszus meghirdetése után Michael O' Doherty, a Fülöp-szigetek primása s Manila érseke és Gabriel M. Reyes, Cebu érseke,

**MURELLA VÁROS-
RÉSZ ÉS VÁROSI
PARK MANILÁBAN, A
FILIPPI SZIGETEK FŐ-
VÁROSÁBAN. EZ A
FŐVÁROS LEGFES-
TŐBB RÉSE, AHOL
A XXXIII. EUCHARISZ-
TIKUS VILÁG KONG-
GRESSZUSTARTJÁK.**

SZENT FERENC TEMPLOMA MANILA FALAIN BELÜL. ENNEK SZENT FERENC KÉPÉRŐL MONDJÁK, HOGY 1603-BAN SZT FERENC LÁNGOLÓ KARDDAL KEZÉBEN VOLT LÁTHATÓ A VÁROS FALAIN, AMIKOR A KINAIK EL AKARTÁK A VÁROST FOGYALNI. EZÉRT SZENTÜNK NEVE ITT: „MANILÁNAK ANGYALI VÉDŐJE”.

elnöklelte alatt mintegy 40 előkészítő és végrehajtó bizottságot szerveztek meg. Nagy érdemeket szerzett a szervezés terén a Bellármun-klub. «The Philippines du Congress» címen külön hetilapot létesítettek, mely a kongresszus előkészítését szolgálja. Ezen felül a szószéket, sajtót, rádiót mind-mind a tájékoztatásra és buzdításra használták fel. Megalkották a manilai kongresszus jelvényét, szép emlékérmeket nyomattak ezüstből és alumíniumból. Megegyeztést kötöttek a postával. új bélyegek forgalomba hozására.

A kongresszus előkészítése céljából plébániánként, majd egyházkerületenként tartanak eucharisztikus kongresszusokat. Ezek csütörtökön reggel ünnepélyes szentmisével kezdődnek és vasárnap azzal fejezik be, hogy az Oltáriszentséget gyertyás-körmenetben kísérik végig a város utcáin. Ezeket a helyi kongresszusokat már egy éve tartják. S ez mindmennyi kórus, mely díshimnuszot zeng az Oltáriszentség dicsőítésére, imádsására. A lelkesedés napról-napra növekszik és a fülöp-szigetiek erősen bíznak abban, hogy a kongresszus eredményéhez fűzött óhajuk, hogy minél több papi hivatást adjon a fehér Mester, teljesülni fog.

SZENT ÁGOSTON TEMPLOMA, A FILIPPI SZIGETEK LEGREGYBBI TEMPLOMA. ZARÁNDOKOK ÉS TURISTÁK IGEN LÁTOGATJÁK SOK VALLÁSI, MŰVESZI ÉS TÖRTÉNELMI ÉRTEKEÉRT. 1599-TŐL 1606-IG ÉPÍTETTÉK.

Hogyan kapcsolódjunk mi is a kongresszusba ?

Mi, magyarok, különös vágyakozással nézünk «Kelet gyöngye» felé. Imáinkkal, fohászainkkal, sőt jócselekedeteinkkel mi is bele kapcsolódunk abba a nagy szellemi találkozásba, amelyre felszólítják a fülöp-szigetiek az egész világot.

Adná a Gondviselés, hogy a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszust az európai modern pogányság tengerének közepén is *gyöngyként* ragyogó hazánkban lehetne megtartani. Hiszem, hogy az eucharisztikus Jézus olyan fényt árasztana szerteszét, amely megvilágítaná a kivezető utat a bizonytalan sötétségben botorkáló Európának, és azon a reményekben gazdagabb s szebb jövő felé elindulhatna.

Pápai szózat a terciáriusokhoz.

Programm 1937-re.

Összentsége XI. Pius pápa mondta szeptember 4-én a Castel Gandolfóban fogadott 600 terciárius igazgatónak és előljárónak:

«Mit tenne Szent Ferenc, ha napjainkban lépne fel? Mit kívánna ez a jó cselekvésében és keresésében oly fáradhatatlan lélek terciáriusaitól? Mindenekelőtt a *felelősségérzet* erősítését. Azt akarná, hogy a terciáriusok tudatában legyenek, hogy nemcsak Istennel és az Egyházzal, hanem az egész világ társadalmával szemben, is felelősséget viselnek, mert a terciáriuság többet jelent, mint hűséges katolicizmust. Aztán követelné a *keresztény élet és példaadás apostolkodását*, ami oly könnyű, éppen mert kötelező. Végül az *ima apostolkodását* kérné, ami a legkönnyebb és leg-hatalmasabb, mert Isten az imához fűzte kivétel nélkül minden ígérését. Vigasztaló erre gondolni, de még vigasztalóbb gyakorolni. *Tehát imádkozni, imádkozni és méggyyszer imádkozni!* Fáradhatatlanul imádkozni az Egyházzért, a társadalomért, az ifjúságért, a szenvedélyek, a hitetlenség és átok útján tévelygőkért és imádkozni a Szentatya szándékára».

Lehetne-e, szebb és hatékonyabb programmunk ennél a terciárius pápai ajkokról elhangzó szózatnál az 1937. évre?

Ferences hitvallás.

Szép és nemes, ha valaki sokfelé tesz jót, ha mindenkinek ad. Nagyot azonban csak az fog alkotni, aki egész életét egy eszmének szenteli. Összpontosítani az erőt egy pontra, lelkesülni egy eszméért, egész szívvel, egész lélekkel egy dolgon munkálkodni!

Ez az én hitvallásom! Egy valakié lenni és nem százé.

Szent Ferenc Atyám, tiéd akarok lenni egészen és mindenhol, a te zászlódra esküdtem fel, a te köteled övezi derekamat, a te ruhád fedi vállamat. Szellemed és útmutatásod szerint akarok Istennek szolgálni és így Veled üdvözülni.

Hálás is szeretnék lenni mindazért, amit a ferences szellemtől kaptam. Azért előmozdítom terjedését, áldozatosan terjesztem sajtóját és intézményeit, hogy minél több embert boldogítson az áldott szeráfi lelkület.

Rajta leszek, hogy legalább kicsi tükre lehessenek mindannak, amit szentferenci világnak neveznek. És vigyázok, hogy minden tettem és egész életem assziszti nagy Szentjének dicséretét kiérdemelhesse.

Krisztus útján.

IV. ... legalább húsvét táján az Oltáriszentséget magadhoz vedgyed.

Miként a gyónásról, úgy a szentáldozásról is az Egyház parancsai között szólunk, ámbar tulajdonképpen mindkettőre egyúttal isteni parancs is kötelez. Miért rendelt volna szentséget a bűn megbocsájtására, ha nem azért, mert akarta, hogy azzal élve lelkünket megtisztíthassuk. Épp így: miért maradt volna köztünk az Oltáriszentségben, ha nem azért, hogy Testével és Vérével tápláljuk lelkünket? Ezeket az isteni parancsokat az Egyház határozottabb formában tárja eléink, miként az ismert szövegezés tartalmazza. Tehát úgy a gyónásra, mint az áldozásra kettős parancs, isteni és egyházi kötelez bennünket.

Az Oltáriszentségről két szempontból tárgyalhatunk: mint *áldozatról* és mint *szentségről*. Az elsőről már szólottam, mikor az Isten 3. parancsának ismertetése közben a *szentmise áldozatról* volt szó. Most tehát csak a másodikról, a *szentségről* lesz szó.

Mi az Oltáriszentség?

Az a szentség, amelyben az Úr Jézusnak teste és vére a kenyér és bor színe alatt valósággal jelen van a hívek lelki táplálására és az újszövetség áldozatául.

Ez a meghatározás tartalmazza e szentségről szóló isteni kinyilatkoztatást úgy, amint azt a keresztyény léleknek hinnie és tartania kell.

Főnséges, isteni Szentség! Ebben jelen van valósággal az élő Jézus Krisztus, a megtestesült Ige, az Atyának Fia, a második isteni személy, aki tanított, csodákat művelt, szenvedett, meghalt, feltámadott és a mennybe felment! Teljes istenségével és emberségével, minden erejével, hatalmával, jóságával, irgalmával, és szeretetével! Ki tudná felfogni e *szentség* főnségét és méltóságát?! Bizony még az angyalok sem!

A többi szentség csak kegyelmét közvetíti az Istennek, ez magát a kegyelmek adományozóját, a szentségek szerzőjét, az Úr Jézust tartalmazza. Ezért nevezzük legfőnségesebb és legméltóságosabb Szentségnek. Nevezzük még görögösen *eucharisztianak*, *hálaadásnak*, mivel az Üdvözítő is rendelkezéskor először hálát adott a kenyér és bor felett, de mi is a vett jókért Istennek e Szentség által adhatunk legméltóbb és legillőbb hálát a szentmise és szentáldozás révén. Már az apostoli időkben nevezték *kenyér-szegésnek*: és *Úrvacsorának*. (Act. Apost. több helyén és 1 Cor. 11, 20.)

Kenyér és bor szentségének nevezzük az anyagától, mit eredetével összekötve *mennyei, anyagi, titokzatos kenyér* néven ismerünk. Tartalmára nézve: az *Úr teste és vére*, hatását tekintve: *szeretellakoma, útravaló, tiszteltreméltó szentség, áldozati jellegénél fogva: Oltáriszentség*, (már Szent Ágoston is így nevezte), az *Úr asztala, szent Ostya, szent áldozat*, stb. névvel illetjük. (Lásd: az Oltáriszentség litániája.)

Bár ezeket minden valamirevaló hívő lélek hiszi és jórészt tudja, mivel kellett, hogy tanulja, mégis nem lesz felesleges az áldozásra kötelező paranccsal kapcsolatban bizonyítását és némi magyarázatát adni. Bizonyára lesznek, kiknek mélyül a hite és bensőségesebb lesz a szeretete az Úr Jézus e csodás szentsége iránt.

A nagy ígélet.

Az Úr Jézus tudta, hogy a gyenge és korlátolt emberi elme e csodálatos szentség előtt tétovázó bizonytalansággal áll meg, azért a lehető legnagyobb világosságot akarta köréje vonni. Ezért nemcsak rendelte de földi életében előre meg is ígerte és pedig oly világos és érthető, egyszerű, kétségbevonhatatlan nyíltságú szavakkal, hogy csak a konok rossz akarat értheti félre. De lássuk magát a Szentírást, melyről tudjuk, hogy a csodálatlan és csatlakozhatatlan Istennek tévedést kizáró szavait foglalja magában.

Szent János evangéliumának 6. fejezetében találjuk e fontos ígéletet. Előzetesen, szó van a csodálatos kenyérszaporításról. A *tibériási tengeren túlra* igyekszik Jézus. Útjában a falvakban hirdeti az örök élet ígét. Oly fönségesen, szépen, ahogyan még ember nem szólott. És sok csodát is művelt... A Galileai tengeren túl *nagy sokaság követé őt, mert látták a jeleket, melyeket a betegeknek cselekszik vala... Fölemelvén tehát szeméit Jézus és látván, hogy nagy sokaság gyűl hozzája, mondá Fülöpnek: Honnét veszünk kenyeret, hogy ezek egyenek?... Felelé neki Fülöp: kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek csak valami kevés jusson. Mondá neki egyik tanítványai közül, András... van itt egy fiú, kinek öt árpakenyere van, és két hala, de mi ez ennyinek? Jézus erre mondá: Telepítsétek le az embereket... Letelepédének tehát a férfiak, számszerint mintegy ötezren. Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván (eucharisztia!) elosztá a letelepülteknek, hasonlóképpen a halakból is adott, amennyit akartak. Miután jóllaktak... 12 kosarat töltének meg a hulladékokból.*

A nép a kiáltó csodát látva, királlyá akarja tenni, Ő elrejtőzik előlük. Tanítványait előre küldi a tengeren Kafarnaumba. Már egy óra járásnyira haladtak, mikor a sötétben, a viharzó tengeren meglátták Jézust feléjük haladni a vizen. Megijedtek, azt hitték, hogy rém. De Ő bátorítá őket, ne féljete, én vagyok. Föl akarták venni hajójukba, de a hajó — bár egyébként még messze voltak, csodálatos módon — *azonnal parthoz ére, ahová tartottak.* (Ján. 6, 21.)

Másnap a zsinagógába ment, ahol ráakadtak a csodás kenyérszaporítás tanúi, kiket szemrehányással fogad, hogy csak azért keresik őt, mivel ettek a kenyérből és jóllaktak. Felszólítja őket, hogy fáradozzanak oly eledelért, mely megmarad az örök életre, melyet majd ő ad nekik...

«Isten kenyere az, amely mennyből szállott le, és életet ad a világnak. Mondák azért neki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret. Mondá nekik Jézus: ... *En vagyok az élet kenyere... En vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet majd én adok, az én testem a világ életéért. Vitatkoznak azért a zsidók egymás közt, mondván: hogyan adhatja ez nekünk az ő testét eledelül? Mondá tehát nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesznek élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, annak örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital. Amint én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él én általam.* (140. 58.)

Oly világos ígélet ez, hogy lehetetlen rossz akarat nélkül más-ként érteni. Testét kell ennünk, és véré, hogy örök életünk legyen. Hogy a testet és vért ne átvitt értelemben értsük, határozottan kimondja: aki eszik engem, él én általam.

A hallgatóság kemény beszédnek tartja, elpártol tőle. Nem hívja vissza őket, nem ad szavainak más értelmet. Hagyja, hogy menjenek. Sőt felszólítja apostolait: «*Ti is el akartok menni? Felelé neki Simon Péter: Uram, kihez menjünk? Az örök élet ígési nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia*». Bár ők sem értik, hogyan kelljen emberhúst enniök és vért inniök, de hisznek és maradnak.

Az Isten végtelen bölcsesége gyönyörűen ragyog fel az ígélet megérthetőségének lehetőségében. Először megszaporítja a kenyeret. Olyan csodát művel, mely az ő abszolút hatalmát teljes világításban eléjük tárja. Azután ígéri az ő testét és véré, táplálékul. Ha a kenyér megszaporodik az ő szavára, hogy sokak tápláléka legyen, nincs akadálya annak, hogy az ő végtelen hatalma és jósága nekünk lelki táplálékul adja önmagát, testét és véré. *Ha a mód érthetetlen is előttünk, hiszen megfoghatatlan tilka szent hitünknek, de a lehetőség annál világosabb az előtt, aki eszének zavartalan használatát bírja.* Valóban Jézusnál vannak az örök élet ígési. Kihez menjünk? Kire hallgassunk?... Ő az, kit az Atya adott tanítóul!!

A nagy ígélet teljesítése.

A teljesítés időpontját is mily bölcsen választotta meg! Búcsúvacsorát fogyaszt velük. Az utolsó földi életében. Ellágyulnak a szívek. Szomorú lehangoltság vesz erőt rajtuk.

Búcsúzni mindig nehéz. Főként, ahol igaz szeretet fűzi össze a szíveket. De különösen nehéz és fájó a végső búcsúzás a halálos ágyon. Mit meg nem tenne egy édesapa, vagy édesanya, csak gyermekei között maradhatna. De nekik nem adatik lehetőség arra, hogy közöttük maradjon. Nekik távoznok kell, ha az idő elérkezik. Esetleg emlékeket adnak és kérik gyermekeiket, hogy ne feledkezzenek meg róluk.

Az Üdvözítő mindvégig szerette őket. Hogyan hagyhatná el őket a rájuk váró veszedelmek, üldöztetések között? Mindentudásával beelát jövőjükbe. Látja Pétert a kereszten, Jánost a forró olajjal telt hordóban, Bertalant, mint Astyages nyúzatja, Simont, mint Perzsiában kettéfűrészelik,

Jakobot, mint a templom erkélyéről letaszítják. De látja azokat is, kik később követik őt. Látja Pongrácot, mint a párdúc marcangolja, Ágnest, mint a máglya felcsapó lángja körülnyalabolja és a többi 10 millió vértanú Mexikón és Spanyolországon keresztül a világ végéig. De látja a hitvallókat, a lelkiéletben küzködőket, kiket naponta ezer bűnveszély környékeztet. Ezek mind őt szeretik és követni akarják. Elhagyhatná őket? Ó nem!... De mit tehet?! Mindent, hiszen mindenható! Nem oly tehetetlen, mint az apa, anya, aki csak múló emléket, hogy maga után... Mire készletli mérhetetlen szeretete?!... Lássuk!

A búcsúvacsorán a húsvéti bárányt, az ószövetség Őt jelképező áldozatát fogyasztották el. Ez is segíti a titok értését. Ő pár óra múlva a kereszti oltárán áldozza fel életét a bűnök bocsánatára. Szent és felséges pillanat! Mit tesz Ő? Mire készletti szeretete?! Arra, amit Kafarnaumba oly határozottan megígért. Testét és vérének adja. Nem hagy árván minket. Hanem velünk marad a világ végezetéig. Hogy segítse a végső győzelemre Pétert és a többi, a vértanukat, a hitvallókat, mindenkit, aki Őt követi.

Mit tett tehát?! Midőn pedig vacsoráltak, bevett Jézus a kenyeret, megáldá, megszegé és tanítványainak adá, mondván: «*Vegyétek és egyétek, ez az én testem.* És vevén a kelyhet, hálát ada és nekik adá, mondván: *igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.*» (Máté 26, 26—28.) Tehát amit ígért, megadta. *A kenyér az Ő teste, a bor az Ő vére!* Ez az Oltáriszentség a mi lelkünk táplálására. A világ végezetéig velünk marad, mivelhogy meghagyta apostolainak és azok utódainak: «*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*» Ő fönséges, ó szent pillanat! Az Úr Jézus velünk van a kenyér és bor színében különleges szentségi jelenléttel. Ehetjük Őt, szívhatjuk magunkba erejét, azt a csodálatos, örök életet adó erejét, mely feltámaszt az utolsó napon, mely oltalmaz a kísértések között, mely erőt ad Pongrácnak, Ágnesnek és a többi millióknak, hogy hűségesek legyenek Hozzá mindhalálig. Itt van köztünk, nagy és kicsi templomainkban, Hozzá mehetünk, elsírhatjuk előtte fájó keserveinket, megmondhatjuk Neki, hogy szeretjük, és Ő lát, hall, velünk érez, segít, vigasztal, erősít és táplál a dicső feltámadásra... Valóban: *velünk az Isten!*...

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Mire neveljük leányainkat ?

Sok terciárius szülő is engedményeket tesz gyermekeinek és eltűri, hogy leányát elsodorja a modern áramlat, amely gúnyképet farag a katolicizmus megszentelt női eszményképéből. Ez nagy hiba. Hisz még az istentelenség hírében álló Diderot, a híres francia enciklopedista is így írt:

— Ha tudnék valami jobbat, minthogy leányomból engedelmes aszszonyt, gyengéd és méltó anyát neveljek, erre tanítanám, de hát nem tudok. Sajnos, nem ismerem a katekizmust, amiben mindez benne van, de bár úgy lenne az ő boldogságára és a miénkre is, hogy higgyen, szeressen és azt tegye, amit a katekizmus tanít.

Szent Ferenc vezet engem.

Írta: Hainiss Elemérné.

A Ferences Közlöny mult számának áttekintése után sokáig eltűnődtem. Képzetelemben a ferences atyák egész tábora vonult el előttem! Megkönnyeztem a szelíd Fra Francesco vértanú halálát Spanyolországban. Elolvastam Dempsey Timót terciárius plébános életét is. Behúnytam szememet. Alakja összefolyt... lassanként átalakult és élém varázsolta *Korompai Józsefnek* Krisztusért hevülő kedves arcát.

SZENVEDŐ EMBERTÁRSAIÉRT

áldozta fel az egész életét! Örökségével nagy szociális elgondolásokat tervezgetett. És... amikor tragikus szerencsétlenség folytán idealista hiszékenységé miatt elvesztette vagyonát, akkor se magáért, hanem szegényei miatt bántotta ez a csapás!

Ezentúl is támogatta őket vagyonának roncsaiból, de csak nagy lemondások árán.

Hányszor mondta nekem: «Az én családom, — a szegényeim!» — **NAGYON SZERETTE A NÉLKÜLÖZŐKET!**

Súlyos betegsége alatt derült csak ki, hogy a legjobb ruhadarabjait osztogatta szét állandóan. Sohasem ajándékozott elavult holmikat. Tapintatos lélekkel cselekedett és zavarba jött, ha megtudtuk irgalmas cselekedeteit. Egyszer véletlenül kezembe kerültek cipői és megdöbbenve láttam, milyen nagy javításra szorulnak.

«Oh, jó ez még így! Hányan járnak sokkal rosszabban! Nem tudnám azt a gondolatot elviselni, hogy magam számára vegyek újat, amikor ezért az összegért mások segíthetnek!»

KÜLÖNÖSKÉPPEN A BŰNBEESETTEK VOLTAK KEDVENCEI!

A legnagyobb áldozatot sem találta nehéznek, hogy Krisztushoz vezethesse őket!

Milyen bánatosan tudott nézni és milyen nagyra nyílt csodálkozó szeme, amikor hivatásával kapcsolatban az élet fertőjét tárták eléje. Milyen sokszor mondott le teljes fizetéséről, és a nagyváros óriási távolságait gyalog rőtta, mert sokszor már villamosra sem tellett... És mindezt az áldozatot daloló jó kedvvel tette, ha ezáltal visszatarthatta védenceit a büntől.

Legszébb jutalma ezekért az volt, ha állást szerezhetett nekik és Krisztus táborába sorozhatta őket.

MENNYI ELHAGYATOTT ÁRVA GYERMEKNEK

volt az ő egyetlen lelki megnyugtatója! A szomorú kis gárda tagjaival tett irgalmas cselekedetei közül csak egyetlen egy virágszálat emelek ki.

Bérmálási előkészületek tartották izgalomban a vakok intézetének növendékeit. Ezeket a szerencsétleneket éppen úgy fűtötte a vágy ennek a napnak szép megörökítése után, mint az öntudatlan boldogságban fürdő gyermekekét. *Korompai József* szeme megakadt egyik vak fiúcskán. Senkije sem volt. A szegény gyermek mindenfelé keresett, kért, mégsem akadt bérmaapja. Mikor ezt megtudta a jötevé lélek, magához ölelte azt a szomorú kis fejet és ő vállalta ezt a tisztséget.

Vigaszul nagyon széppé akarta tenni védencének ezt a napot! Egyik családtagját megkérte ünnepélyes bérmaebéd rendezésére. Persze soha nem tapasztalt dolgokhoz jutott a szegény árva! Arcvonásai átszellemltek.

A tapogatózó kis kéz símogatással akarta kifejezni, amit ez elborult szem-
ből kiolvasni nem lehetett.

Korompai atya nem törődött a megterített asztal pompájával, a társa-
sággal. Elfelejtett ebédelni, annyira lekötötte a gyámoltalannak etetése,
kiszolgálása.

Ennél az ebédnél az irgalmasság édes dallamai hatoltak a szívekbe
s a jelenlévők meghatottsága csendes könnyezésbe fult!

ÉS HOL VAN

a sok-sok elcsüggedt lélek tábora! A legbonyolultabb, legszomorúbb
családi életet is könnyed kézzel bogozta ki!

Kétségbesett levelekre azonnal vonatra ült, — ha kellett, — repülő-
gépet vett igénybe... sietett, hogy el ne késsen, hogy még idejében meg-
akadályozzon tragédiákat.

Kibékített haragos apát, vőlegényt-menyasszonyt, egymásba rakta férj
és feleség kezét...

Hány álmatlan éjjele volt, hány éjszakán át imádkozott, hogy reggelre
megtalálja a helyes szavakat a viharos lelkek lecsillapítására!

Távoli országokból hordta a pósta a rengeteg levelet és ezek mind-
mind tele voltak beteg szívek, beteg lelkek sebével!

Nagy családot vállalt magára. Ő adott erőt valamennyinek az élet-
küzdelemhez, de ugyanakkor senkisémet gondolt arra, hogy ennek az ember-
feletti önfeláldozásnak ára az ő egészsége.

ÉS!

amikor súlyos betegségében bénán, roskadtan vergődött olyan fiatalon
és a nagy lélek hatalmas akarata rohamos tempóban kergette életórájának
ütemét, akkor sem magára gondolt.

Lélekbe markoló kijelentését állandóan hallom: «Szívesen szenvedek,
lemondok egészségemről, s ha ez nem elég, örömmel meg is halok, ha
evvel megválthatom a hozzámforduló szenvedő családokat bánatuktól!»

Akkor írta meg mély érzelemtől áthatott szépséges könyvét a szen-
vedők részére vigaszul.

Ennél szebb örökséget ember, felebarátainak még nem hagyott!

Igy gyűjtötte egész életén át az örökélet soha el nem hervadó
csokrát sírjára.

Rózsái voltak a nélkülözők,
A megtértek az ibolyák,
Vakjai a mezők virágai
Szomorúak az orchidéák...

Ennek a csokornak illata balzsamozta be lelkét egész életén keresztül
s azért tudta a lilium szirmaiból összefűzve átnyujtani, amikor vissza-
kérte azt: TEREMTŐJE...

Szószerint.

Zaoura rendetlenül, kócosan jött az iskolába.

— Nos, Zaoura, ma elfelejtetted magadat rendbehozni? Így kell
az iskolába jönni? — kérdezi a tanítónő. (Ferenccs Mária Misszióárius-
nővér.)

— Kérem, a Kedves Anya azt mondta tegnap, hogy tanuljak magam-
ról megfelelkezni... s én ezt ma már el is kezdtem gyakorolni.

Ciriaci Ágoston.

A Vatikánváros plébániája, a Szent Anna-templom 1936 szeptember 4-én ismét kriptájába fogadott egy halottat, aki a katolikus akció férfiosztályának elnöke és az egész itáliai Actio Catholica általános elnöke volt, a neve: *Ciriaci Ágoston*. A gyászbeszédben azt is elmondták, hogy tagja volt Szent Ferenc harmadikrendjének és szép példát mutatott, mit tehet és mit kell tennie egy terciáriusnak a katolikus akció terén.

Rómába született 1889 augusztus 16-án. Egyszerű munkásszülőknek volt a gyermeke. A népiskola elvégzése után nyomdász lett. Serdülő ifjú kora óta részvett a katolikus ifjúsági mozgalmakban és fényes tehetségeivel csakhamar magára vonta a figyelmet. Fokról-fokra emelkedett, míg végül XI. Pius pápa 1922-ben az olasz A. C. férfiosztályának élére állította, hét évvel később pedig rábízta az itáliai A. C. vezetését.

Apostoli működésének főterülete a katolikus sajtó ügye volt; nagy buzgalommal vett részt a hatalmas sikert aratott vatikáni sajtókiállítás megrendezésében. Sokat fáradozott a mozifilmek erkölcsi színvonalának emelése érdekében is.

Rövid, de munkás és érdemekben gazdag élet volt az övé. Lázás ütemben dolgozott és testével szemben nem ismert kíméletet, pihenést. Súlyos betegen dőlt ágyának, de nagy fájdalmai ellenére utolsó napjáig fogadta az A. C. munkatársait, terveket beszélt meg velük és rendelkezéseket adott ki.

«Egyszerű, mélységes hite, jósággal, alázatossággal, önfeláldozással, okossággal és csodálatraméltó önfeláldozással párosult és ez tette képessé, hogy az apostolkodás legkülönbözőbb, sokszor legnehezebb területén sikerrel működjék. Állandó élettársa volt a vidámság, derű és állhatatosság. Egyetlen nagy és hő vágya volt csak: az Egyházat hűségesen szolgálni és ezáltal hathatós segítségére lenni a hazának». (*L' Avvenire d' Italia*, 1936 szept. 6.)

*

Ruys de Beerenbrauch.

Az 1936. év terciárius halottai közé tartozik *Ruys de Beerenbrauch* a hollandi miniszterelnök és hosszú éveken át a katolikus mozgalmak vezetője.

Bár életének hatvanhárom évéből harmincat a politikai és a társadalmi élet vezető polcán töltött, úgy magán mint nyilvános szereplése mindvégig az Evangélium irányvonalaival igazodott. Hatalmas vagyona mellett rendkívül egyszerűen élt és főszenvedélye a jótékonykodás volt.

Szülőfaluja plébánosa írta róla: «Ha Ruys reggel nem térdelt a falusi templom áldoztatórácsánál, mindenki tudta, hogy nincs idehaza».

Von Sturmfelder-Horneck Frigyes Károly báró.

Ez a nemes terciárius, családjának utolsó sarja főleg a szegényeket és szűkölködőket vette pártfogásába. Birtokána egy részét szétosztotta házhelyekre. Szenvedéseinek hősie viseléséhez hitéből merített erőt. Isten-szeretete és tiszta élete mosolygó derűvel sugározta be egész lényét. Igazi

apostol volt: tettel, szóval és írással szolgálta a jó ügyet. Kívánságára temetésén nem volt se virág, se pompa, se gyászbeszéd, csak részleteket olvastak fel Jézus gyönyörű Hegyibeszédéből, mintha sírjából is tanúsítani akarta volna, hogy földi vándorlásában csak egy programja volt: az evangéliumi élet.

Vád.

1874-ben halálraítélték Franciaországban Bonard katonát, mert a Szajnába dobott egy rendőrt. A fiatalember a kivégzés előtt töredelmesen meggyónt és megáldozott. Amikor felállították a vesztőhelyen, odakiáltotta az egybegyűlteknek:

— Istenben való teljes bizalommal halok meg, mert kértem tőle bűneim bocsánatát. Bűnös voltam, de még bűnösebbek nálam azok az írók és újságírók, akik lerombolták bennem a vallás és az eljárók iránti tiszteletet és azok, akik ezeket a könyveket és újságokat a kezembe adták!

Testvér, vigyázz, nehogy téged is érhesen hasonló vád! Nézd meg, milyen könyvet, újságot engedsz házádba és adsz tovább!

Isten védi a szent helyeket.

Musztafa bég 1618-ban elvette a keresztényektől Jézus megostoroztatásának kápolnáját és istállóvá alakíttatta. Szép, nemesvérű lovakat helyeztek el benne, de az este még teljesen egészséges állatokat reggelre kimúlva találták és így történt a következő napon is. A bég, akinek jelentették az esetet, megdöbbsent és elhívatta a legeszesebb ulemast. Elmondta a történeteket és megkérdezte a bölcs férfiút, mi lehet ennek az oka.

— Az, hogy ez szent hely és Isten nem akarja, hogy állatok legyenek benne! — hangzott a válasz.

A bég meghajolt az érvelés előtt és visszaadta a kápolnát a keresztényeknek. Évszázadokkal később (1838) a ferencesek kezébe került és Erzsébet királynénk édesatyja újraépíttette.

Akik fel vannak mentve.

A fiatal irodistalány éppen bekanyarodott a templom felé, amikor szembejött vele a főnöke unokaöccse, egy rendkívül öntelt és magát felvilágosodottnak tartó 20—22 év körüli fiatalember.

— Hová, háová ily nagy sietve? — szólt rá a fiú fölényes hangon.

— Ide a ferencesekhez gyónni — felelte komolyan.

— Maga gyónni is szokott?

— Miért, maga talán nem?

— Ah, soha!

— Akkor valószínűleg fel van mentve.

— Mi, ez is létezik?

— Hogyne. Az emberek két fajtája fel van a gyónás alól mentve...

— Éspedig...

— Azok, akiknek még nem jött meg az eszük és azok, akik elvesztették!

Mit tehetünk a Ferences Ifjúság fellendítésére?

Irta és felolvasta a Terciárius Igazgatók gyűlésén: P. Dr. Horváth Athanáz O. F. M.

Előre bocsátom, hogy Ferences Ifjúság alatt itt a férfiifjúságot értem, mert a leányifjúság, hála Istennek, aránylag gyönyörűen bontogatja a Szent Ferenc zászlaját és egyre nagyobb számban vallja magát Assiszi Nagyszülőtte hűséges követőjének. Ellenkezőleg áll a dolog nálunk a férfivilággal. Márpedig ha nem sikerül a férfiakat Szent Ferenc szellemében visszavezetni Krisztushoz, nem fog sikerülni a Kat. Akció sem, és joggal félhetünk a legrosszabbtól, és nem tudom, hogyan fogunk számolni ezen következményeiben beláthatatlan mulasztásunkért.

Szent Ferenc Ifjúsága szabályzatát a ferences pápa, V. Sixtus hagyta jóvá még 1585-ben Szent Ferenc kordaviselei néven. Az volt a rendeltetése, hogy a hanyatlóban lévő III. rendet újból felvirágoztassa. Jelenleg a mostani Szentatya nyomatékosan szorgalmazza, hogy már az először áldozó gyermekekkel ismertessük és kedveltessük meg Assiszi Szent Ferencet, és segítsük őket annak követőjévé lenni. P. Majsai Mór O. F. M. szerkesztő kimerítően ismerteti a Ferences Ifjúság szabályait az ő kitűnő munkájában, a Terciárius Vezérkönyvben. Ez a társulat a múltban, de jelenleg is Németország egyes vidékein nagyszerű eredményeket hozott. Mi az oka annak, hogy nálunk Magyarországon alig vannak tagjai? Csak két oka lehet ennek a ránk nézve szinte katasztrófálisan hátrányos helyzetnek. Vagy nem tudja vonzani Szent Ferenc szelleme a mi fiatalságunkat, nem tud neki nyújtani olyant, amiért kedve volna lelkesedni és követői közé állani, vagy egyáltalán nem ismeri fiatal-ságunk Assiszi Szent Ferenc igazi képét és szellemét.

Az a szomorú tapasztalatom és meggyőződés, hogy még a ferences kolostorok árnyékában, ferences atyák kezei alatt növekedő és felserdülő ifjúság sem ismeri, tehát nem is követheti Assiszi Szent Ferencet, ami mindenesetre az első és a harmadik-rend számlájára írandó. Mert hiszen van-e vonzóbb eszményképe, kedvesebb szentje az Egyháznak, mint a mi Szent Ferencünk? Ha meg tudja hódítani és bűvös körébe vonzani még a másvallásúakat, a felnőtteket is, mennyire tudna eszményképe, körülrajongott vezére lenni, amint vezére és királya volt életében a könnyebben lelkesülő és ideálokat kereső ifjúságnak, ha kellőképpen ismerné! De sajnos nem ismeri.

Mi is a helyzet minálunk? Ott van a két legelterjedtebb és leg-számottevőbb ifjúsági szervezeti keretünk és mozgalmunk: a szivgárda és a cserkészlet. Csodálatos! Mind a kettő Szent Ferenc áldott lábnyomaiból fakadt és szellemével töltekezve lett naggyá. A szivgárdát P. Frigyes, szegedi ferences hitoktató alapította meg. A cserkészlet tíz törvénye Szent Ferenc romantikus életének törvényei. Azért tette meg őt a pápa a *cserkészek védőszentjévé*. Micsoda gyönyörű tavasza, virágfakadása lett volna itt a Ferences Ifjúsági mozgalomnak, ha a ferences szellem szolgálatába állítjuk a két hatalmas ifjúsági megmozdulást!

Mi a teendőnk ezek után? Mindenek előtt lelkes, arra termett ifjúsági vezetőket kell munkába állítani. Seipel, a nagy kancellár szokta mondani, amikor Ausztriai helyzete a legkészségbeejtőbb volt, hogy minden propagandának van valami eredménye. Kivált a jól szervezett propagandának. Tanuljunk ellenségeinktől. A kommunisták első dolga ügyes,

mindenre elszánt agitátorok kiképzése. Böven ellátják őket pénzzel, szabad idővel és mindennel. A letárgiába merült polgári társadalom csodálkozik azután az eredményen és nem tudja megérteni romboló sikerük titkát.

A jó ifjúsági vezető első kelléke, hogy legyen kedve ehhez a sok áldozatot megkívánó hivatáshoz. Ne tegyenek meg soha senkit terciárius elöljárónak, a Ferences Ifjúság vezetőjének, ha nincs kedve hozzá. Nem lesz köszönet a munkájában. További követelmény: legyen ideje önképzésre, pedagógiai könyvek tanulmányozására, tapasztalatszerzésre, hogy munkakörében teljesen jártas legyen. Ne tépjék száz felé, ha van hivatása és tehetsége ezen a téren. Legfőbb követelmény azonban, amely nélkül nincsen tartós siker, hogy az ifjúság vezetője *mély, bensőséges lelkiéletet éljen!* Ez sokszor önkéntelenül is magával ragadja az ifjú lelkeket és leesdi rájuk Istennek bőséges kegyelmét. Akármennyi is tehát a munkája, jusson mindig idő saját személyére is. Ez pedig csak *helyes munka-beosztással* érhető el.

Nagyon kívánatos lenne, hogy minden rendtartományban külön arra hivatott atya venné kezébe a Ferences Ifjúság mozgalmát, aki azt alaposan áttanulmányozva a helyi igazgatóknak és ifjúsági vezetőknek mindenben *készséges szolgálatára* állhatna.

Feltétlenül szükséges, hogy a Ferences Ifjúságnak külön folyóirata legyen, vagy legalább meglevő lapjaink többet foglalkoznának a ferences ifjúsági mozgalommal. Így csakugyan az egész ország ifjúsága kapna lassanként a ferences szellemből!

Hogyan lássunk már most hozzá a megszervezéshez? Arra hivatott ifjúsági vezető se fogjon addig a munkához, amíg megfelelő helyiségről gondoskodva nincsen. Az ifjúság mindig élvezetvágyó volt, de kivált manapság az. Nem kell ezt a szó legrosszabb értelmében venni. Az ifjúságnak joga van az örömhöz, a szórakozáshoz, mert életeleme. Kettős joga van ehhez a ferences ifjúságnak, mert ifjúság és mert ferences ifjúság. Szent Ferenc Atyánknak ártatlan, és tisztá örömeiben telt ifjúsága. modora, örökké derűs hangulata jogosítja fel erre, sőt egyenesen kötelezi erre. Akinek sikerül ezt a feltételt biztosítani, annak nyert ügye van. Szinte hihetetlen, mire képes fiatalágunk, ha kellő és méltányos szórakozásról is gondoskodunk.

A napokban tanulmányoztam a német munkás ifjúság jelenlegi helyzetét. Bámulatos, hogyan kedveltetik meg vele a törzsvonal rendszert, a Führerprinzip, a Führersystem elvét, mert a sok egyéb lehetőség mellett kivált a Dina (Deutsches Institut für national. techn. Arbeiterschulung) böven gondoskodik a szórakozásról is. Elvük: Kraft durch Freude. Magyarul mondhatnám: a szórakozás ad erőt. Vagy: öröm fokozza a munkakedvet. A nyár folyamán négy hamburgi hetedikes gimnazistával akadt dolgom. Protestánsok voltak. Elég művelt fiúk. De micsoda vallási fogalmakkal! Egy Istent elismernek még, de azután semmi egyebet. Hittant nem tanulnak. Soha nem imádkoznak. Úgy a katolikus, mint protestáns vallás számukra nem létező valami, amivel egyáltalán nem érdemes foglalkozni. A ferencesekről pl. csak annyit tudtak, amit a Devisen- és Sittlichkeitsprozessekből olvastak, tehát a legrosszabbat és csupa megszégyenítő rágalmat. Őket a munka és a szórakozások teljesen

kitöltik és kielégítik. Egyelőre semmi igényük és szükségük a vallási dolgokra!

Milyen kár, hogy a katolikus részről kiengedtük kezünkől a szórakozási lehetőségeket, mert amint ezeken keresztül ifjúságunk megnyerhető mindenféle felforgató, téves, sőt vallás-, erkölcsellenes eszméknek, ugyancsak ezeken keresztül volna megnyerhető hazafias, vallásos, ferences szellemnek is. Nagyon természetes tehát, hogy az ifjúsággal foglalkozó nevelőnek programjába kell vennie a sportot, futballt, kirándulást, fürdést, mozit, különböző játékokat és szórakozási lehetőségeket. Miért könnyelhet olyan gyönyörű eredményeket egyik másik új keletű ifjúsági mozgalom? Mert kellő gondoskodás történik megfelelő helyiségekről, tágas játszóterekről. Utána jön a komolyabb rész és a tulajdonképpeni cél. Itt kapcsolódhatna be roppant előnyösen a terciárius község a Ferences Ifjúság munkájába. Amíg az első rend biztosítaná a megfelelő vezetést, addig a rendiköztség gondoskodna az anyagiakról, az ifjúság szórakozási lehetőségeiről és helyiségeiről.

Ha már meg van az arra termett vezető és a helyiségek, akkor is jól fontoljuk meg, vajjon rögtön a tulajdonképpeni kordaviselők társulatát alakítsuk-e meg, avagy a már meglévő egyesületeket használjuk-e fel céljaink elérésére. F. év májusában pl. Beleznán alakítottuk meg a kordaviselők társulatát kb. 20 taggal. Viola József plébános és Vida Celzusz terciárius tanácsos előkészítő munkája után. Nemrégiben érdeklődtem utánuk. Igen kedvező választ kaptam, csak az elején történt egy kis incidens. Amikor felavatása után iskolába lép a Pista gyerek, olyan megjegyzés hangzik el egyik pajtása részéről, amely bártortalanabb fiúnak egyszerűsége mindenkorra elvehette volna a kedvét a kordaviseléstől. A plébános bölcs és tapintatos eljárása elsimította az ügyet.

Lesz megint nem egy eset, amikor a gyöngye hitélet avagy a meglévő sok egyesület miatt nem lesz ajánlatos rögtön a kordaviselőkkel kezdeni. Ennek a társulatnak u. i. jelenleg szerény véleményem szerint kettős célja kell legyen. Utánpótlást, tagokat nevelni a rendiköztség számára és széles rétegek, nagy tömege közé vinni be Szent Ferenc szellemét. Mármost nem egyszer sokkal nagyobb eredményt érünk el, ha a már meglévő egyesületekbe állunk be dolgozni és lassan, de biztosan egyengetni az utat célunk felé, minthogy újabb, minden áron ferences nevű társulatot létesítsük, amely már eleve tengődésre és lassú kimúlásra van kárhoztatva.

Szabadjon kitérnem röviden saját eljárásomra. Két év óta vagyok Nagykanizsán. Jelenleg kezem alatt van közel 100 cserkész, közel 400 tanonc, közel ezer levante és a harmadikrend, amelyben százonfelüli a tagok száma. Jóformán teljesen hiányzik belőle a fiatalság. A Ferences Missziószövetség több mint 1500 taggal. Most szervezzük az állástalan érettségizett ifjakat. A levantéknél egyelőre nagy eredménynek kell elkönyvelnünk, hogy nem kis áldozatok árán sikerült keresztülvinnünk a kötelező külön levante szentmisét, ahová most vasárnaponként zenezóval, zárt sorokban vonulnak fel a fiúk. Természetesen, ha röviden is szölok hozzájuk, — nem egyszer akad kedvező alkalom, — szemük elé állítanom Szent Ferenc rokonszenves alakját. A tanoncoknál megelégszem egyelőre azzal, hogy majdnem kivétel nélkül tagjai Jézus Szíve Szövetségének. Csak a felajánló ima elmondását szorgalmazom reggeli imádság gyanánt. Van

elég sok havi áldozó is. Közel 100 tanoncleány tagja a Ferences Missziósszövetségnek. Mindkét társulat közös havi ájtatosságául szolgál a terciáriusok havi templomi ájtatossága. A növendékek ezen való részvétele sajnos sok akadály miatt egyelőre nagyon gyöngye. Hiszen még a *terciárius szülők gyermekeit sem sikerült* rendszeresen odahozni! Mind ennek dacára ezt az eljárást tartom tekintettel körülményeinkre legalkalmasabb eszköznek, hogy a fiatalság nagy rétegei megismerjék és megszeressék Szent Ferenc szellemét, és hogy belátható időn belül a fiatalság legjobbjai közül a rendiközségnek tagokat nyerjek. Föltétlen eredménnyel kecsegtet a nem-sokára megnyíló ferences ifjúsági otthon, amely gazdag könyvtára és szórakozási lehetőségei mellett bő alkalmat fog nyújtani a ferences világ-felfogás megismertetésére és megkedveltetésére.

A nyár folyamán meglátogattam az OTI-féle balatonszabadi tanoncnyaralató tábort. Örömmel tapasztaltam, hogy a különböző városokból idesereglett tanoncfiúk egészen önszántukból ragadták meg az alkalmat, hogy szerzetespapnál szentgyónást végezzenek, és szívesen hallgatták a ferences páter nem is olyan rendkívüli, de mindenesetre ferences beszédét. A cserkészeknél meg különösen nagyszerű alkalom kínálkozik Szent Ferencet mint cserkészszemélyt a fiúk szemé elé állítani. Ha nem ezekben a napokban van a kat. nagygyűlés, akkor tegnap — Asszisi Szent Ferenc napján — Nagykanizsán több száz cserkész hódolt volna Szent Ferenc emlékének és nyer újabb ösztönzést annak követésére. Az állástalan érettségizett ifjagnál pedig úgy próbálkozunk, hogy terjedelmes és kimerítő ferences irodalmat bocsátunk rendelkezésükre és a lehetőség szerint belevonjuk őket a ferences mozgalmakba.

Különösképen akarom kiemelni és hangsúlyozni, hogy soha se veszítünk el kedvünket, ha sok fáradozás és kísérletezés után is alig látunk eredményt, hogy t. i. akár a kordaviselek közül, akár a többi egyesületből, ahol az ifjúsággal foglalkozunk, aránylag kevesen lépnek be a harmadik-rendbe, ami egyik főtörekvésünk lenne. A jól elkészített talajba hintett ferences mag a maga idején és helyén meghozza gyümölcsét, amiről mi talán nem is fogunk tudni.

Pár évvel ezelőtt fiúkat ajánlottam felvételre a bécsi irgalmasrendi tartományfőnököknek. Hajlandó volt őket teljesen ingyen kitaníttatni, hogy idővel, mint lelkészek működhessenek rendjében. Megjegyzéseimre, hogy az ember a legszebb reményekre jogosító fiúkban is csalódhatik, azt válaszolta, hogy nekik mindenképen megéri a fáradságot és költséget. Ha a fiú nem marad meg a rendben, úgy sok jóbarátra és pártfogóra tesznek szert általuk a világban. Említette a többi között, hogy amikor gráci kórházuk váratlanul súlyos anyagi csődbe jutott és neki mint tartományfőnököknek hirtelen nagy összegű pénzre volt szüksége, egy ilyen volt növendékük készséggel bocsátott rendelkezésére százezer Schillinget. És ennek ellenében csak azt kívánta, hogy ha nem tudnák az összeget visszafizetni és az ő családja valamikor anyagi nehézségek közé jutna, úgy gondoskodnak családjának eltartásáról.

Ma tömegeket veszítünk el, tehát csak tömegek visszanyerésével, csak tömegpasztorációval érhetünk el eredményt és a társadalom megmentését. Amikor ma a szélsőségesek elemek előtt csak a tömegek felsorakoztatásával és megszervezésével imponálhatunk, szentül hiszem és bátran vallom, hogy a ferences mozgalomnak is meg kell értenie az idők jelét és

alkalmazkodnia az adott helyzethez. Vagyis amikor mi mindent megteszünk, hogy új életre támasszuk és felvirágoztassuk a kordaviselek társulatát és ezáltal a terciárius életet is, fel kell karolnunk a helyzet adottsága szerint minden olyan egyesületet is, amely alkalmas arra, hogy általa a ferences szellemet ismertessük és terjesszük, hogy a ferences mozgalom tömegmozgalommá legyen, tömegeket megmozgasson és vezessen vissza Krisztushoz. Hiszen a ferences mozgalom tömegmozgalom volt a középkorban, és így mérhetetlenül nagy szolgálatot tett az egész Egyháznak.

Gondolok első sorban a kötelezően megszervezett Ferences Missziószövetségre, amely mint hallom a kapisztrán provincia egyes helyein máris nagyszerű ferences ifjúsági mozgalomnak bizonyult. Gondolok átmenetileg más egyesületekre is, amelyekben a ferences atyák és a rendi igazgatók megjelenése és működése a ferences szellem terjedését és diadalát jelentheti. Ha sikerülne munkába állítani arra hivatott lelkes ifjúsági vezetőket, biztosítani megfelelő helyiségeket, központi vezetést, megválasztani a leginkább célravezető ifjúsági egyesületi formát, támogatva a rendi ifjúsági sajtótól, hamarosan gyönyörűen bontakozó, pezsdülő ferences ifjúsági mozgalomról és a terciárius élet felvirágzásáról szólhatnánk. Egy bizonyos. Ha Szent Ferenc Atyánknak hivatása és küldötése volt: nemcsak saját lelke üdvösségéről gondoskodni, hanem nagy tömegben segíteni, akkor nekünk is, akik az ő gyermekei és hivatásának részesei vagyunk, legszentebb kötelességünk, akár az első, akár a harmadikrend keretein belül élünk, ferences tömeghatással — és erre legalkalmasabbak az ifjúság tömegei — megmenteni és ferences kordánkkal megkötni a vesztébe rohanó világot. Különösen kötelességünk ez ma, a tizenkettedik órában, amikor minden kockán forog. Adj a jó Isten, hogy nemsokára nálunk is sokat ígérő lendületes ferences ifjúsági megmozdulásról hallhassunk!

Rendi élet.

Bayloni Szent Paskál holttestét a kommunisták kivették sírjából és elégették. A hírek szerint hasonlót akarnak végbevinni *Alkantarai Szt. Péter* ereklyéjével is.

A Terciárius előjárók országos értekezletét P. Scheirich Bonaventura OFM. provinceális nyitotta meg 1936 X. 5-én d. e. a belvárosi ferencesek rendi otthonában, ahol szinte az egész ország terciárius községei képviseltették magukat. Mikor nemcsak a katolikus Egyház, hanem általában a vallás ellen is irtó háborút indítanak, akkor a terciáriusoknak lelkiismeretbeli kötelességük az apostolkodás, a tevékeny vallásosság. A rendiközség keretében élő terciáriusok segédcsapata az Actio Catolicának, de nem tartozik bele. Az Actio Catolica szervezett munkásság, apostolkodás Krisztus országának terjesztésére, hogy így együtt megvédjék és terjesszék Jézus Krisztus tanításait, esz-

mét. Ugyanezt a szerepet tölti be az Anyaszentegyházban a harmadikrend, amikor a lelkiéletben jártas viágiakat meghívja az apostolkodásra és erre őket beszervezi. Az apostolkodásban első: a jó példa és az imádság. Az imának hiányából következik az emberek széthúzása, míg az imádságos lelkület összekapcsolja az embereket, azonkívül az ima megszenteli napjainkat, munkáinkat, szórakozásainkat és megtanít a természet és általában a teremtmények igazi szeretetére. Szt. Ferenc Atyánk először maga igyekezett megszentelődni, bűnbánó és alázatos léttel, hogy aztán szentül munkálkodhassék mások üdvözítésén. Megértette, hogy a régi embert csak az veti le, aki kegyelemnek tekinti a munkát, örömmel dolgozik és boldog, ha önzellenül, mellék tekintetek nélkül áldozza tehetségeit Isten szolgálatára és alázatosan, szívesen hajol meg minden, Istentől jövő

hatalom előtt. Hangoztatja, hogy ki kell szorítani a rendiközsegekből azokat, akik maguk felett nem akarnak elismerni tekintélyt. Ezt a modern betegséget erőlyes kézzel kell kiirtani, nehogy elrontsa a rendiközsegek alázatos lelkületét és megbénítsa munkáját. — Tisztelettel megjegyzi, hogy a rendiközsegek segédcapatokat szíves-örömmel adnak az Actio Catholicának, nincsenek azonban alévetve az Actio Catholicának. A segítség nyilvánuljon: imában, apostolkodásban és abban a készségben, amellyel mindenkor ott vagyunk, ahol dolgozni, segíteni, védeni kell! Ugy, hogy emellett terciárius kötelességeinket se hanyagoljuk el! — *Dr. Csillag Miklós* értékes előadásához többen szóltak hozzá. Ezek alapján újjal elhatározta az értekezlet, hogy minden terciáriust csak egy *Terciárius Anyakönyv*-be írunk be, még pedig ott, ahol fölvétele történt. Tehát ha valaki máshol tesz fogadalmat, akkor ezt ott kell bevezetni, ahol egyszer már beirták a Terciárius Anyakönyvbe, amikor fölvették a harmadikrendbe. Mikor valaki új rendiközségbe lép át, akkor annak a rendiközségnek *Nyilvánartó-jába* vezetjük be, nem a Terciárius Anyakönyvbe, mert akkor egyszerre két Terciárius Anyakönyvben szerepelne. A távozást és megérkezést a Terciárius Vezérkönyvben igazoljuk, amiként ott a könyv elején a rovatok is mutatják. Jó és kívánatos azonban, hogy távozáskor kérjen néhány ajánló sort igazgatójától a rendi, mert így könyvnyebben veszik fel az új rendiközségbe.

P. Pusztay Gábor OFM., a terciárius sok napirendjéről és lelkiéletéről tartott igen tartalmas előadást. A rendiközség először az egyedeket kívánja megmozgatni vagyis Jézusban átalakítani, hogy aztán velük minél több lelket nyerhessen meg a ferences mozgalomnak. A kialakult terciárius hóvirág: hóban-fagyban is virágzik. Erre csak az igazi önzetlenség nevel: első Isten, aztán az emberek, a tisztítóhelyen szentvédők... és utóljára közelkezek én. Áhitatának gyakorlatai: Oltáriszentség, szentvédő Jézus, Jézus Szíve, szt. mise, Kisdéd Jézus, Szűz Mária stb. Így válik melegeit árasztó nappá, jóságos virággá, a tőt Jézus és a szegények érdekében buzdón forgatóvá, miközben nyelve pihen vagy csak vigasztalni, melengetni akar...

P. Morovicz Sz. Ferenc OFM. megpendíti a gondolatot, hogy jövőre is rendezzük meg a *Terciárius Nagygyűlést*, miként ezt lapunk novemberi számában közöltük is. Az értekezlet várja a rendiközsegek és vezetőség komoly hozzájárulását. *P. Jagicza Juvénál OFM.* sürgeli előadásában: 1. az *ellenőrzést* a rendiközsegeknél mert az emberigyar-lóságot állandóan buzdítani, kiigazítani, utbaigazítani kell, csak akkor halad előre a terciárius szellem. Ez az ellenőrzés szükséges nemcsak az egyes terciáriusoknál, hanem a rendiközsegeknél is. A tapasztalat bizonyítja, hogy a jövőzett ellenőrzések, látogatások sok lelki hasznot hoznak. 2. Ma egyre inkább hangsúlyozzuk, hogy a rendiközsegek és a terciáriusok kifelé is tegyenek valamit, de közben elfeledjük, hogy hiába a legnagyobb külső tevékenység, ha elmarad a *lelkiélet kimé-lyítése*. Ez legyen az első cél, mert ha ez sikerül, akkor ebből önkéntelenül fakad a másik: az apostoli tevékenység. Ha azonban hiányzik a mélységes és öntudatos lelkiélet, a külső nagy sűrűség-forgás csak leplezi az igazi szellem hiányát, amely előbb-utóbb szomorú jelenségekben is nyilvánul majd.

P. Scheirich Bonaventura provinciális befejező szavaiban sürgette, hogy öntudatos terciáriusok legyünk, akik értsék, hogy cselekvő vallásosság a hivatásuk. Cselekvő vallásosságunk alakitson ki cselekvő és határozott terciárius egyéniségeket.

A *Terciárius igazgatók értekezletén* *P. Hermann Hermenegild* provinciális hangoztatta, hogy következetesen szervezzük a rendiközsegeket, mert a jól megszervezett rendiközsegek érik el célukat. *P. Dr. Horváth Athanáz OFM.* az ifjúság szervezéséről beszél, miként lapunkban közöljük. A hozzájárulások közben *P. Szencsár Péter OFM.* hangsúlyozza, hogy az ifjúságot két csoportra osszuk fel: 10-16 évesekre és 16-24 évesekre. Az természetes, hogy külön gyűléseknek a lányok és külön más időben a fiúk. Nyújtsunk az ifjúságnak szórakozási alkalmakat, akkor előbb férközhetünk szívükhöz, hogy a lelkiélet is szeretettel fogadják tőlünk. Az ifjúságnak azt a részét karoljuk fel legnagyobb szeretettel, amelyikkel aránylag legkevésbé foglalkoznak (tanoncok, iparosok, ismétlősök stb.). — Az értekezleten bejelenti *P. Hermann Hermenegild*

provinciális, hogy a P. Mór által teljesen átdolgozott *Terciárius Vezérkönyvet* előírja a teológusok számára, mint kötelező tárgyat. Az értekezlet kívánta, hogy a terciárius községek mindenütt előszeretettel ápolják a ferences (közös) ajátosságokat, a ferences sajtót, mint a terciárius szellem élesztgetőt.

EURÓPA LEGRÉGIBB GYÓGY-SZERTÁRA Raguza (Dubrovnik) városában van a ferencesek tulajdonában. Alapítása egyidős a zárda 1315-ben való alapításával. Mindkettő aranybetűvel írta bele nevét Jugoslávia, de főként Dalmácia történelmébe. Tudjuk ugyanis, hogy a hosszú, évszázados török leigázás alatt az ottani népnek egyedüli papjai, tanítói, orvosai, ügyvédjei s mindene a ferencesek voltak. Amikor VIII. Edwárd angol király a nyáron yachtjával kikötött Dubrovnik gyönyörű tengerparti városban, meglátogatta a ferencesek ősrégi zárdáját és patikáját is.

† **P. HOLZAPFEL HERIBERT.** Nagy veszteség érte az egész ferencrendet P. Holzapfel hírneves bajor histórikus tragikus elhunyásával. Ez év májusában történt, amikor P. Heribert a porosz provinciát vizitálta, hogy egy autó elütötte és sérüléseibe három hét múlva váratlanul belehalt.

P. Heribert, mint ferences tudós nemzetközi tekintélynek örvendett. Szokatlan tevékenységével, szigorú papi és szerzetesi életével rendtársainak nagyrebecsülését vívta ki magának. Egymásután érték a rendi kitüntetések. Sok ideig a müncheni ferences főiskolán tanároskodott, volt ház-

főnök, rendi tanácsos s a háború alatt a bajor provinciának főnöke. Háború után pedig rábízták a Harmadikrend országos vezetését. Ferences tárgyak feldolgozásában, különösen történelmieken, nemkülönben, mint népszónok külföldön is nagy hírnévre tett szert. Első nagy történelmi munkája «Szent Domonkos és a Rózsafűzér» — a szenzáció erejével hatott. Ez a mű 1903-ban jelent meg. Nevét halhatatlanná a «*Ferencrend története*» című műve tette, amelyben addig sok vitatott kérdésre alapos történelmi felkészültséggel adott választ. Nem az ő hibája volt, hogy a nyilvánosság előkészületlenül kapta kezébe a könyvet. Művében a legnagyobb higgadsággal és tárgyilagossággal éppen csak hogy érintette a kényes kérdéseket. Hasonló önmérsékléssel írta meg «Katholikus és Protestáns» címen harmadik nagy művét.

P. Heribert tudományos tevékenysége mellett talált elég időt arra is, hogy lelkigyakorlatokat és népmissziókat vezessen és a gyóntatószékben sokat fáradozzon. R. I. P.

CENTENNÁRIUM. Most száz éve, hogy Gróf Montalembert francia író kiadta Magyarországi Szent Erzsébet életrajzát. A mű nemcsak, hogy állandóan keresett és kedvelt könyv, hanem a mai ferences mozgalomnak nagy ihletője. Amint Görres Németországban, úgy Montalembert és Ozanam Frigyes Franciaországban indították útjára az utóbbi században mindig jobban és jobban térthódító ferences eszméket.

Könyvkritika.

Keresztes Szent János életrajza. Írta: P. Bruno a Jesus-Marie O. C. D. Franciából fordította: P. Ernő a Sancta Theresia O. C. D. Kiadja a kármelita rendház Keszthely, 1936. — 392 oldal.

Aki ezt az értékes könyvet olvassatja, önkéntelenül felbuzdul az Isten nagyobb szeretetére. Rengeteg tanulságot rejt a nagy Szent életrajza magában. Kedves, hogyan ünnepelt meg karácsony estéjét: „Karácsony estéjén Miasszonyunk szobrát hordágyra tetette, s az egész testület kíséretében körülhordoztatta a zárdában. A zárdának mindenegyes kapuja mögé egy szerzetest állított, hogy feleljen önnét, amikor majd szállásért kopogtatnak. S a körmenet olyan mély áhitattal tette meg útját a zárdában, hogy majdnem egy óráig tartott, amíg az egyik kaputól a másikig ért, pedig négy kapuja volt Mire beértek a templomba, elérkezett a matutnum ideje. A főoltár mellett az Evangelium oldalán volt egy gallyakból összetákolts kis kunyhó, benne jászol, szalmából és agyagból készítve; egy ösvér és egy ökör, s mellettük Szent József atyánk szobra. Most azután odatették a Szűzanya

szobrát is, az újszülött isteni Kisdeddal, s mindnyájan leborultak imádására. Mind-
ez olyan mélységes áhitattal történt, hogy azt el sem lehet mondani, hogy mit
éreztek a templomban összesereglett hívek, mikor ilymódon látták megülni a kará-
csony ünnepét". (217. oldal.)

Székelyek. Regény. Irla: Bálint Imre. 237 oldal. Ára 2 P. Megren-
delhető a következő címen a pénz előzetes beküldésével: Bálint Imre, Bu-
dapest, 8.144 póstatakaréki csekk számlán.

A mű a szerzőnek első alkotása, amely *érdekes meséjével, eleven nyelvezé-
tével* és öntudatos magyaros érzésével állítja elénk a negyvennyolcas harcokat Er-
délyben. A tüzes Szirty Imrét haldokló atyja levele hazahívja a ferences rendház-
ból, és lemond a sz-rzetesi hivatásról, hogy atyja örökét megmentse. A világban
azonban tüzes természete megáondolatlanságra ragadja, aminek keserűen fizeti meg
az arát Elveszt feleségét és újra visszatér a zardába, hogy mint tüzes szónok
szolgálja Istent és népét Ezt a regényt mindenütt nemes finomság hatja át, úgy
hogy a fehér könyvek közé tartozik, és megérdemli, hogy könyvtárainknak meg-
szerezzük és terjeszük.

Guido és pajtásai. Irla: Blaskó Mária. A Szívgyárda kiadása. 79 oldal.

Blaskó Mária 11 este mondja el a gyermekeknek a kis „Gui” életét, amelyet
kedves képek is élenkítenek. Ma különösen fontos, hogy az ifjúság lelkével meg-
kedveltségük Jézust, amikor az antikrisztus tabora mindent megkísérel, hogy a
gyermekeket zsenge korukban fertőzze meg és ragadja el Krisztustól Ez a kis
könyv is nagy segítség a gyermekek lelkének gondozásában. Juttassuk el tehát
kezünkbe.

F. H. Achermann—Dr. Bartha Ignácné: **A láthatatlan élet.** A Szent
Bonaventura-nyomda kiadása. 182 oldal.

Ez a könyv elbeszélő alakban hatalmas hitvédelem, amely mélyen a lelkébe
markol az olvasónak. William Thomson orvos, szabadkőműves Sir Edward Thom-
son ügyvédnek, a páholy nagymesterének egyetlen fia egész vagyonában fogad
Headley professzorral, mint jó katolikussal, hogy tíz év alatt bebizonnyítja, miszerint
Jézus Krisztus mint történelmi személy nem is létezett. Szabadkőműves atyja ezért
el akarja tétetni láb alól, de a kis beteg Elly Joyet imája is megmenti, majd pedig
halála teljesen kinyitja szemét. Szakít a világgal, amelyhez a fogadás elvesztése
után már semmire köti. Hogy szabadkőműves édesatyját megmentse, feláldozza
magát érte és a Molokai szigeten a bélpoklosok ápolására szenteli magát. Halála
édesatyját is megtéríti.

Dr. Kalmár Gusztáv: **Régi népek, új világok.** Szent István Társulat
kiadása. 289 oldal.

Aki a fő fedezésekről, Ázsia, Amerika és az Oceánok meghódításáról akar
érdekesnél érdekesebb dolgokat olvasni, az sok kellemes órát tölthet ezen könyv
mellett. Olvasunk itt Nagy-Magyarországról (Ázsiában), Kolumbus, Vasco de Gama
útjairól, Amerika meghódításáról, a Föld körülhajózásáról, Himaláyáról stb. Könyv-
tárainkba való. Az ifjúságnak kedves olvasmánya lesz.

Szerkesztői üzenetek.

Karácsony meghozza a békét a jóakarátú embereknek. Adja a jósa-
gos Jézuska, hogy olvasóink és lapunk kedves barátai élvezzék ezt a
szívbeli békét és Szt. Ferenc boldog közvetlenségével közeledhessenek az
isteni Kisdedhez. Kérjük kedves olvasóinkat, karácsonyi ajándékképen
szerezzenek *legalább egy-egy új előfizetőt*, hogy minél több család aszta-
lán pihenessen meg a *Ferences Közlöny* és egyre több léleknek vigye
meg a ferences gondolkozás és lelkület derűjét!

Novemberi számunk (*Ferences Közlöny*) teljesen kifogyott! Ha valakinek
akad fölösleges 1916 novemberi *Ferences Közlönye*, legyen szives kiadóhivatalunk-
nak megküldeni, hogy a fölmerült kívánságoknak eleget tehesünk. Előre is hálás
köszönet.

A Ferences Közlöny kiadóhivatala szeretettel kéri a kedves olvasókat, hogy minden üggyel: előfizetés, reklamálás stb. forduljon mindenki közvetlenül a kiadóhivatalhoz Budapest I. Heinrich István-u. 5. szám, telefonszám: 1-656-26. — Így gyorsabban intézhetünk el mindent. Az előfizetést legegyszerűbben kiki póstatakaréki befizetési lapunkon eszközölheti: *Ferences Közlöny Budapest, 51.581*

Novemberi számunkba befizetési lapot mellékelünk azzal a szerény kéréssel, hogy aki hátralékban van fizesse ki tartozását, aki pedig már rendezte előfizetését, legyen olyan jó és használja fel a befizetési lapot arra, hogy azon karácsonyi ajándékkul a **szentföldi ferencrendi zárda** (Budapest I. Heinrich István-u. 5.) kertjében tervezett *Utolsó Vacsora Termére* küldjön bizonyos összeget, amit karácsonytáji ismerősei körében összegyűjtött. Volt, aki nem olvasta el ezen kérésünket, és kétségbeesetten írt kiadóhivatalunknak, hogy miért küldünk neki befizetési lapot, amikor ő pontosan fizet! Ezeket szeretettel újjólagnyugtatjuk, hogy ez a befizetési lap ebben az esetben jó szívékhöz szól, és kérni akarja őket, hogy karácsony estéjén emlékezzenek meg a bethlehemi Jézuska öreiről is!

„Szentföld” címen december 1-én új havilapot ad ki a Szentföldi Biztosi hivatal Budapest I. Heinrich István-u. 5. Az új lap a Szt. Kereszt Tárogatójának utódja, és célja, hogy a Szentföld életét, szentélyeit, misszióját stb. ismertesse meg; továbbá, hogy a szentföldi zarándoklatok, szentföldi mozgalmak, „Magyar Szentföld” ügyeit képviselje mint a *Szent Kereszt Hadseregének* hivatalos közlönye. A lapot azok kapják, akik évente legalább egy pengőt adományoznak a Szentföldnek. Aki óhajtja járattatni, legyen szíves ilyen módon jelezni.

Kérjük olvasóinkat, lehetőleg közvetlenül *Isten Dalosai* kiadóhivatalának küldjék (II. Margit-körút 23. Pósta csekkszám: 8.063) a missziós adományokat vagy az Isten Dalosaira vonatkozó óhajaikat vagy a Szt. Antal missziós naptárára vonatkozó megrendeléseiket, mert ezeket úgyis csak a margitkörüti missziós iroda intézheti el és így gyorsabb!

P. G. Andócs. Sajnos, a kért dolog még mindig nem érkezett meg. Várom legalább december 10-ig.

Frunkhahn posztgyár
szövegei közvetlenül a gyárból

IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8.

VI. TERÉZ-KÖRUT 8.

VIDÉKRE MÉG MA KÉRJE SZÖVETMINTAINKAT!

33 éve fennálló cég

Lenkei Lajos Béla

órászmester és ékszerész.

II. Margit-körút 18. Schvájci órák,
óra javítások jótállással, arany és ezüst
ékszerek.

Karácsonyi és újévi ajándéktárgyak
olcsó napi árban.

Zálogcédulákat, régi ékszereket veszek.

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmonikumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmoniumcég, legnagyobb harmoniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmonihörl.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szentföldi biztos.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, I., Heinrich István-utca 5.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.

Kapisztrán-nyomda Vác.

Printed in Hungary. Művezető: Farkass Károly.

Terciárius naptár 1936 december hóra.

2. Rendi halottakról való megemlékezés TB. csak értük.
4. Elsőpénteki önfelajánlásért TBvil.
7. Szeplőtelen Fogantatás bőjtje a rendiek számára (szigorú bőjt).
8. Szeplőtelen Fogantatás ünnepe ÁF. TBvil.
9. B. Delfina szűz. III. r. TB.
12. Szt. Ferenc Atyánk testének megtalálása TBvil.
15. Szeplőt. Fogantatás nyolcada TB.
16. Kántorbőjt (enyhített bőjt).
18. Kántorbőjt (szigorú bőjt).
19. Kántorbőjt (enyhített bőjt).
24. Karácsony bőjtje (szigorú bőjt; este se szabad húst enni!)
25. Karácsony ünnepe ÁF. TB.

Erénygyakorlat e hóra: A szegények, az elnyomottak és a mindenkitől elhagyottak különösen karácsony tájt érzik legjobban, hogy a föld számukra csak tövist terem. Kevesen viselik szívükön érdekeiket. Pedig az szerez Jézuskának legpuhább helyet szívében, aki ezeknek az emberiség lenéztetteinek életébe igyekszik egy kis derűt vinni. Hiszen Jézus azért jött a földre, hogy örömhírt hozzon a szegényeknek és meggyógyítsa az összetört szívűeket. És te hány összetört szívet törekedtél meggyógyítani?

Terciárius naptár 1937 január hóra.

1. Ujév. Kiskarácsony ÁF. TB. Elsőpéntek!
4. B. Folignói A. gela III. r. özv. TBvil.
6. Vízkereszt. ÁF. TB. Missziók ünnepe.
10. Szt. Család ünnepe
16. Szt. Berárd és tsai I. r. vt. TBvil.
19. B. Tamás, Károly és Bernát I. r. hv. TBvil.
28. B. Rogér, Odorik, Egyed I. r. hv. TBvil.
30. Szt. Hiacintha III. r. sz. TBvil.
31. B. Ludovika és Paula, Szt. Donboskó János III. r. TBvil.

Erénygyakorlat e hóra: Mindenki nem mehet misszióba, hogy az Evangéliumot hirdesse. Ha azonban Szt. Donboskót követi, akkor irthon is rendkívül sok érdemet szerezhet, ha különösen az elhanyagolt ifjúságon igyekszik segíteni: lelki-leg és anyagilag. Ez az apostolkodás a legnehezebbek közé tartozik, de a jó terciárius éppen azért ezen a téren törekszik naponta valamit tenni és mindent megmozgat, hogy másokat is, a rendiközséget is ebben az irányban apostolkodásra, áldozatokra bírja. Az ifjú Jézusnak ilyen módon kedveskedhetünk!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában egy évre 5'— P
Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, I., Heinrich István-u. 5. kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza.

Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 1-656-26.
